

AVGUST – SEPTEMBER 2010

LETO 26, ŠT. 8-9

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

VODE POČITKA

... k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja ...

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854, ISSN (spletna izdaja): 1855-2862, UDK: 274(497.4)

V BLAGOR MI JE BILA GRENKA BOLEČINA, SAJ SI OBVAROVAL MOJE ŽIVLJENJE.

(Izaija 38,17)

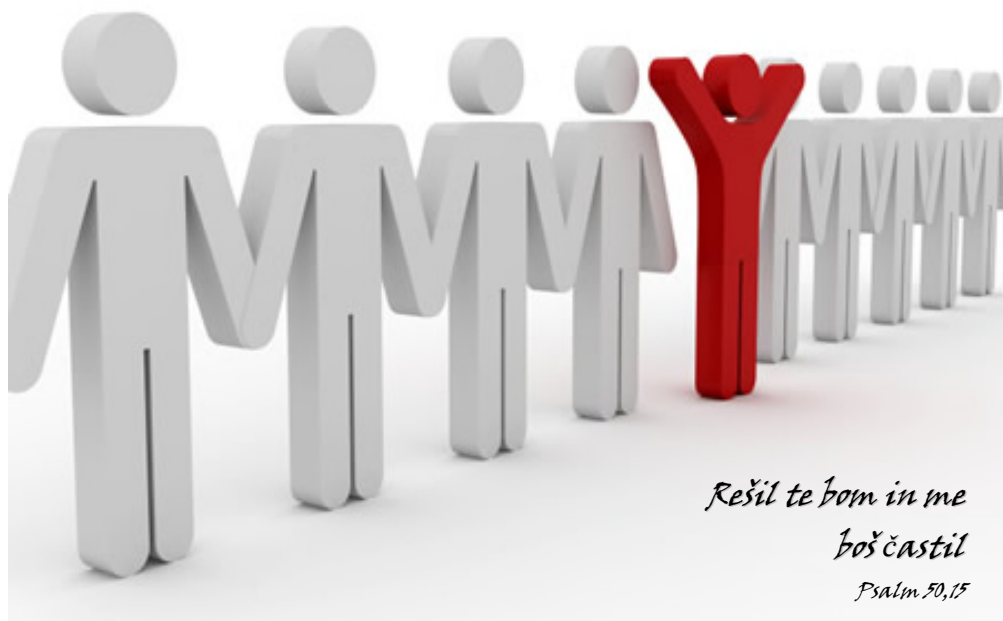
»Ni ga bolj strašnega
prizora kot je ignoranca
v delovanju.«

Johann Wolfgang Goethe,
nemški pisatelj, pesnik,
dramatik, humanist,
politik, slikar in
znanstvenik

IZ UREDNIKOVE SKRINJE	3
EVANGELIJSKI NAMIG	4
ZNANJE ALI TUDI MODROST	
POGRNJENA MIZA	5
VEČNO ŽIVLJENJE – KRIOGENSKI LABORATORIJ ALI KRŠČANSKA VERA? (DR. DANIEL BRKIČ)	
SKRITI ZAKLADI	8
BLAGOR LAČNIM IN ŽEJNIM PRAVIČNOSTI (DR. SELWYN HUGHES)	
GOSPODOVA TOLAŽBA	9
ZAKAJ JAZ, BOG	
ENA ČREDA, EN PASTIR	11
IZ PROGLAŠENIH ZA MRTVE JE NASTAL NAROD (LUDWIG SCHNEIDER)	
OLJE MAZILJENJA	12
DUHOVNO PREŽIVETI (RAYMOND CHARLES STEDMAN)	
PRAVE STEZE	14
ALI JE SEKS PRED POROKO SPREJEMLJIV? (GRANTLEY MORRIS)	
GOSPODOVA DOBROTA	19
SPOPADANJE Z OSAMLJENOSTJO	
POŽIVITEV DUŠE	20
PROSEČI BOG (DR. DANIEL BRKIČ)	
NA ZELENIH PAŠNIKIH	24
SVOBODA (MAG. GARY CARLSON)	
GOSPOD JE MOJ PASTIR	27
PRIPOVED ZA OTROKE: MOŽ, KI JE SADIL DREVESA (MIRA GRAHEK)	

PRIČUJOČA REVIJA
NADALJUJE KONTINUITETO
OZNANIL EVANGELIJSKE
CERKVE "DOBREGA
PASTIRJA" NOVO MESTO, KI
SO IZHAJALA OD LETA 1984.

V LETU 2008 SO SKUPAJ S
PRENOVLJENO PODOBO
DOBILA TUDI NOVO IME, IN
SICER **VODE POČITKA**.

*Rešil te bom in me
boš častil
Psaln 50,15*

S samo pravico do svobode ni nič narobe, narobe je, če grem z njo tako daleč, da se celo v nemoralnih in neetičnih zadevah sklicujem nanjo. Še več, pred glasom vesti se hočem zaščititi tako, da se sklicujem na svojo pravico do svobode in tako opevane osebne neodvisnosti. No, to je zloraba te pravice, potuha, da lahko sovražim, in odločitev, da zanemarim dolžnosti, ki zahtevajo, da imam do drugega človeka ljubezniv odnos.

In do česa lahko to pripelje? V Sloveniji se v zadnjem času soočamo z dnevnimi novicami, da imajo nekateri delodajalci oz. plačniki do delavcev oz. izvajalcev tak odnos, kot da je človek navadna žival – se lepo opravičujem živalim, kajti z njimi ravnamo lepše – ali še slabše, kot da je človek izrabljeno orodje, ki ni vreden niti spoštovanja, kaj šele da bi dobil zasluženo plačilo. Strankarstvo – rak rana slovenske družbe. Če si naš ali če si na naši strani, potem boš uspel, tudi če si nesposoben in znaš delati samo za svoj žep; če se nam pa zdi, da si njihov ali če si nevtralen – kar tudi pomeni, da si njihov –, potem si pač, kljub temu, da si usposobljen, inovativen in si prizadevaš za skupno dobro, za nas vreden manj kot nič. Tam so vrata.

Narobe svet. Dvoličnost je vrednota, ne odkritosrčnost. In kaj je gonilo dvoličnosti? Moja osebna korist in moji interesi. In koliko je za hinavca vreden drugi človek? Mislim, da ni potrebno dvakrat ugibati. Gremo dalje.

Plačilna nedisciplina. Utaja davkov in neplačevanje opravljenega dela. Več davkov utajim, več obrtnikov izkoristim, več delavcev prinesem okrog, bolj kot ogoljufam državno blagajno, več sem vreden. Ah, kaj državo, če soseda, bližnjega, prijatelja, sodelavca izkoristim, to je nekaj! Na kratko rečeno, več kot ukradem, več sem vreden. Dalje.

Klijentalizem in korupcija. Ni res, da običajni preprosti ljudje s tem nimajo veliko opraviti. Klijentalizem opazim – morda pretiravam, pa naj vseeno povem – že v tem, da je družina najširše socialno okolje, v okviru katerega se odločim biti dober. No, morda še skupina meni naklonjenih prijateljev, vsi ostali so moji nasprotniki, ki jih upoštevam samo, če od njih dobim kakšno uslugo, nagrado. To so zametki korupcije in državnega klijentalizma. Še eno bolečino slovenskega naroda bi rad omenil, preden sklenem to razmišljanje.

Cerkev, ki sodi po videzu. Cerkev je po definiciji utemeljena zaradi višjih ciljev in dejstev, ki so očem nevidni. Zato je velika škoda za narod, če Cerkevno vodstvo in občestvo svoja stališča oblikuje na podlagi svojih čutil in svojega razmišljanja. Človek ni več vreden toliko, kolikor zanj pričuje duhovna resničnost, ampak »posvečena« cerkvena oblast. Ta pogostokrat daje potuho tistim, ki so ji naklonjeni, graja pa tiste, ki obsojajo njeno dvoličnost. In še nekaj. Vsak, ki je »krščen«, je del »cerkvene oblasti«, zato je vsak odgovoren za to napačno stališče v družbi, ki pravi, da je posameznik vreden samo toliko, kolikor je podrejen cerkveni instituciji. To je najgloblje razčlovečenje, kot bi iz živega človeka iztrgali njegovo srce!

Na koncu hočem omeniti še temeljno rano slovenskega pobožnega človeka in to je mišljenje, da drugi ni boljši od mene, ampak je slabši. Zato mi je dovoljeno, da ga sovražim in preziram, ker si to tudi zasluži. Ob priliki ga bom pa še – na skrivaj, če se da pa tudi javno – sramotil, prizadel, popljuval, ampak tako, da bom jaz izpadel žrtev. Noben izgovor ne opraviči takšnega razmišljanja ter besed in dejanj, ki izhajajo iz tega. Resda smo Slovenci zelo traumiran narod in nas slabe izkušnje napeljujejo, da tako razmišljamo o drugih, vendar to nikoli ne more biti izgovor. Odgovornost, pa naj se je še tako otepmo, ostane na meni. Če ne drugje, se bo od mene terjala na tisti poslednji sodni dan.

Čeprav me družbene razmere prepričujejo, da lahko sam o sebi razmišljam kakor, da sem Bog, in me silijo, da delam tako, kakor da Boga ni oz. da sem Bog kar jaz, naj se do zadnjega dne upiram takšnemu razmišljanju. Kajti Bog me ne bo obravnaval glede na to, kakšen položaj sem zasedal v družbi ali Cerkvi, kakšni klienteli sem pripadal, kolikokrat sem uspel koga osramotiti in pretentati, koliko javnega denarja sem spravil v svoj žep, ampak tako:

»Pridite, blagoslovljeni! Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni. Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Peter Golob,
študent magistrskega
programa Zakonske in
družinske terapije
Teološke fakultete v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

»Proč izpred mene, prekleti. Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali. Resnično, povem vam: Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili.« (povzeto Mt 25,31-46)

Peter Golob

dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik iz
Novega mesta,
superintendent
Evangelijske binkoštno
Cerkve v Sloveniji in
profesor na
protestantski Teološki
fakulteti v Zagrebu

Znanje ali tudi modrost?

Živimo v času informacijske in telekomunikacijske tehnologije, ko so postale informacije najmočnejše sredstvo. Globalno se na več kot 70 odstotkih delovnih mest dela z glavo, ne pa več z rokami. Govorimo o ekonomiji znanja. Toda v tej eksploziji znanja človeštvo izgublja modrost, kajti znanje in inteligenca nista dovolj. T. S. Eliot (1888-1965) se je pravilno vprašal: **»Kje je modrost, ki smo jo izgubili v znanju in kje je znanje, ki smo ga izgubili v informacijah?«**

Pri znanju gre za informacije in spretnosti, pridobljene z učenjem. Pri modrosti pa gre za več od tega, kajti modrost vse to izkustveno razsoja. **Modra oseba je tista, ki razume, ne pa tista, ki samo zna.** Moder človek (pri)dobiva več od svojih sovražnikov kot bedak od svojih prijateljev. (B. Gracian)

Kaj ima vse to opraviti s krščanstvom? Sveto pismo ne nasprotuje znanju. Krščanstvo ni nekaj antiintelektualnega. Prava modrost je odsotnost egocentričnosti, kajti **skrivnost prave sreče je v tem, da najdeš radost v veselju drugega in da živiš za drugega.** Svetna modrost rojeva sebičnost, neposlušnost, nepokornost in zavist, Božja modrost pa rojeva ljubezen. **Znanje, če je brez ljubezni, samo po sebi vodi v ponos, strah Gospodov pa je začetek modrosti in šola modrosti.** (Pregovori 9,10; 15,33; Psalm 111,10)

Kaj pravzaprav je strah Gospodov? Običajno gre za zelo zgrešeno razlago, saj to ni isto kot strahospoštovanje pred Bogom. Človek se boji na dva načina: zaradi krivde in zaradi kazni. Sveto pismo pa pravi, da tam, kjer je strah, ni ljubezni (1 Jn 4,18). Bog ne želi, da bi šlo za suženjski strah, saj nam vedno govori. **»Ne boj se!«** Gospodov strah je **»prečiščeni strah«**, je sinovski strah, ki daje jamstvo, da lahko upanje ostane vedno pristno, sicer bi bilo upanje sprevrženo v obup. **»Tisti, ki se bojite Gospoda, zaupajte v Gospoda; on je pomoč in ščit«** (Psalm 115,11). Običajno trdimo, da je Stara zaveza zakon strahu, Nova zaveza pa zakon ljubezni, v resnici pa ima vsepovsod svoje korenine ljubezen. Strah in ljubezen se ne izključujeta, ampak se povezujeta. **Devteronomij povezuje strah Gospodov z ljubeznijo do Gospoda, izpolnje-**

vanje Gospodovih zapovedi pa s služenjem Gospodu (5 Mz 6,2.5.13). Navsezadnje na samem Mesiji počiva duh strahu Gospodovega (Iz 11,2), možu pa, ki se boji Gospoda, blagor, saj ima z njegovimi zapovedmi veliko veselje (Ps 112,1). V času Božje sodbe bodo grešniki drgetali od strahu, istočasno pa bo Bog delil nagrade tistim, ki ga ljubijo (Raz 11,18). Naj sklenem z najboljšo razlago, kaj pomeni strah Gospodov, ki jo je dal judovski poznavalec Božje Besede Ben Sirah, ki pravi: **»Strah Gospodov je bogoljubnost.« Bogoljubnost je torej začetek modrosti.**

Stari in izkušeni mornarji so rekli, da če ne veš, kam ploveš, ti noben veter ne pomaga. Zato si je treba postaviti cilj: **znanje ali tudi modrost?** Veliko kristjanov ima svetopisemsko znanje, vendar brez modrosti, ker jim manjka bogoljubnost, zato si Sveto pismo napačno tolmačijo. Oni trdijo, da Boga ljubijo, v resnici pa ne poznajo Božje ljubezni, zato tudi soljudi napačno ocenjujejo. Nič ne vedo o bogoljubnosti. Učitelj pa se bo pojavil šele takrat, ko bodo pripravljene za novo lekcijo. Prisluhnimo apostolu Jakobu, ki svetuje: **»Če pa komu od vas manjka modrosti (gr. »sophia«), naj jo prosi od Boga, ki jo vsem rad daje in ne sramoti – in dana mu bo«** (Jak 1,5). Znanje je zbiranje informacij, modrost pa pomeni znati te informacije kar se da najbolj učinkovito uporabljati. Modrost je uporabno znanje. Kaj pomeni »modrost«, o kateri apostol Jakob piše? Izvirnik govori o bistroumnosti, spoznanju, razsodnosti, zdravi pameti. Danes pogrešam kristjane z zdravo pametjo, saj postajajo fanatični in naivni. Iz besede, ki jo zapiše ap. Jakob, je sestavljena tudi beseda »filozofija«, kar pomeni »ljubezen do modrosti«. Mnogi kristjani pa imajo filozofijo za grešno, namesto da bi bili razsodni in osveščeni na vseh področjih.

Če nimamo modrosti, torej Gospodovega strahu, ki pa je bogoljubnost, jo prosimo od Boga. Dajanje je del njegove narave. Bog nam bo podaril modrost brez skoparjenja in prevare, kar beseda »haplos« v grškem izvirniku tudi poudarja. Bog ne daje s preračunljivostjo, kot to počnejo nepošteni ljudje. Božji interesi niso podli, ampak so čisti, njegovi darovi pa veliki.

Dr. Daniel Brkič

Homilija

Večno življenje – kriogenski laboratorij ali krščanska vera?

(Dr. Daniel Brkič)

Sveto pismo ne da samo vsebuje evangelij, Sveto pismo je evangelij. (John R. W. Scott) Evangelij je Božja dobra novica za človekovo slabo novico.

»Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu. Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja. To vam pišem zato, da boste vedeli, da imate večno življenje, vam, ki verujete v ime Božjega Sina.« (1 Jn 5,11-13)

Davnega leta 1603 je angleška kraljica Elizabeta I. pred svojo smrtjo izgovorila znamenite besede: **»Dajem vse, kar imam, za samo še malo časa življenja!«** Pripravljena je bila dati svoje bogastvo, čast in oblast, kajti v trenutku smrti ji je vse postalo brez vrednosti. Spraševala se je, ali je človek ustvarjen za smrt ali za življenje? Angleška kraljica je to dojela zadnji čas, a morda prepozno.

Te dni nas obkrožajo novice o kriogenskih laboratorijih, v katerih za ogromne vsote denarja zamrznejo človekovo telo v kovinskih boksih, polnih tekočega dušika, da bi mrtvi bogataši čakali, dokler znanost ne odkrije formule za življenje. V zvezi s tem krožijo znane parole: »Poskusite, kajti nimate kaj izgubiti. Neumno bi bilo v to ne verjeti. Vse, kar vam je treba za večno življenje, je denar!«

Kako naivna je takšna vera! Nič manj kot iz časov starih Egipčanov, ki so trupla balzamirali in jih položili v piramide. Nihče od njih še ni bil obujen od mrtvih, a vseeno verjamejo, čeprav nimajo nobenega zagotovila. To, v kar verjamejo, je smešno, iznajdljivci pa na njihov račun služijo denar. Ko pa Gospod Bog, Stvarnik življenja, z dokazom zagotavlja večno življenje in to zastoj, pa se ljudje norčujejo in dvomijo. Edini, ki je smrt doživel in jo tudi za vedno premagal, je Jezus Kristus, zato mu lahko zaupamo. **On je strokovnjak na tem področju.** Takole beremo v Svetem pismu: »Jezusa Kristusa, Nazarečana, ki ste ga vi križali, je Bog obudil od mrtvih ... Zato v nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod

nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se rešili.« (Apd 4,10.12)

Kdo bo rešil ta svet? Politiki, filozofi, humanisti, teologi, bankirji, znanstveniki ...? Kdo ima skrivnostno formulo življenja?

Jezus je rekel, preden je Lazarja obudil od mrtvih: *»Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl.« (Jn 11,25-26)*

Evangelist Janez razodeva v navedenem odlomku tri pomembna dejstva:

Prvič, večno življenje nima cene, po kateri bi ga lahko kupili. Je nezasluženi, brezplačni Božji dar. Je zastoj.

Drugič, večno življenje se nahaja samo v Jezusu Kristusu, ne pa v filozofiji, znanosti, teologiji, religiji, veroizpovedi, dobrih delih, obredih, zakramentih ... Večno življenje je neločljivo od Jezusa.

In tretjič, večno življenje posedujemo že sedaj. Ni nam treba tipati v temi, upati, slutiti, ugibati, ker imamo za to zagotovilo, zaupnost in pričevanje v sebi.

Kaj pa pomeni verovati? **Ko nekdo reče, da veruje v Boga, to dejansko pomeni, da priznava, da obstaja nad njim višja avtoriteta.** Ravno to pa ošaben človek najtežje naredi. To je bila tudi usodna napaka Adama in Eve. Človek tako rad postavlja samega sebe na mesto Boga ali pa ustvarja svoje bogove. Človekovo srce je največja tovarna idolov.

Ko govorimo o veri, ne pomeni, da smo proti razumu, kot da nas razum pri tem ovira. **Vera temelji na razumu, ovirajo pa jo čustva, občutki, navdušenje, doživljaji, razpoloženje in domišljija.** Kristjani ne verujemo v prazno, na slepo, ampak verujemo v resničnost najbolj konkretne osebe, ki je Bog. »Je pa vera obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilo (ali dokaz, razvidnost) stvari, ki jih ne vidimo ...« (Heb 11,1) Tudi svetlobe ne vidimo, a prav zaradi njene konkretности vidimo vse. Torej, če ne bi bilo Boga, ne bi bilo niti ateistov.

Vera ne sme narediti iz nas norcev, primitivcev ali fanatikov, niti neopredeljenih, ki ne bodo nikoli srečni grešniki niti srečni kristjani. Nikoli ne bodo potešeni. **Nihče naj ne sprejme krščanstva kot objektivne resničnosti, dokler mu njegov razum govori nasprotno.** Vera je stvar odločitve in odgovornosti. Je stvar volje, ne pa čustev. **Tisti, ki se je zares predal Bogu, mu je**

vseeno ali ga Bog vodi skozi trpljenje ali skozi radost, kajti verovati pomeni ljubiti. (N. Herman - Lovro)

Večno življenje – kako veličastna beseda! Večno življenje – **zoe aiónios** (gr.), bolj kot neskončno, trajno in nesmrtno življenje pomeni **ново kakovost življenja**. To življenje ne le da je bodoče življenje, ki traja večno in se razlikuje od časa – kajti življenje, ki traja večno, je lahko prav tako kot blagoslov, tudi prekletstvo – ampak je življenje v Bogu, ki vključuje polnost in vso blaženost. Zato Jezus razloži, kaj je večno življenje: *»Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga ...«* (Jn 17,3)

Kaj to pomeni? »Skozi vso večnost bo duša napredovala, ker se bo vedno preoblikovala v Boga, ne da bi mu kdaj mogla biti enaka ..., kajti Bog je vedno novejši in vedno čudovitejši.« (Gregor Niški) V Bogu bomo mogli videti, kako so vse stvari ustvarjene in ohranjene v bivanju. Smeli bomo doživljati in spoznavati, kar nam je bilo doslej popolnoma prikrito. Videli bomo ne le to, kar obstaja, ampak tudi vse, kar je možno v drugih Božjih načrtih (C. Sorč). **Večno življenje je to, da je Bog vse v vsem.** (1 Kor 15,28) Nebesa so bolj kot prostor (lokacija) stanje duha, popolno in dokončno srečanje s samim Bogom. Večno življenje je človek na cilju. Na cilju pa si samo takrat, ko zmoreš prebivati v drugi osebi. Tako kot Bog prebiva v Sveti Trojici. V drugem pa lahko prebivaš le, če ljubiš.

Nebesa so torej polnost (pleroma), vrhunec, povzetek vsega, kar nosi pečat ljubezni in ima zaradi ljubezni večno veljavo. Vse drugo zgori kot slama. Smisel in cilj vsega stvarstva je v prebivanju troedinega Boga. Si lahko zamisliš, kako presenetljiv in veličasten doživljaj bo to: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog.« (Raz 21,3) Večno življenje je to, da bo takrat vse prosojno in jasno. Vsa vprašanja bodo imela odgovore. Vsaka solza bo obrisana. »Nebesa so odnosi na cilju, zrenje in motrenje ter uživanje Boga in hkrati stalno napredovanje v neskončne globine skrivnosti Svete Trojice.« (G. Greshake, Der dreieine Gott)

Veliki teolog Avguštin opisuje sliko človekove bodočnosti z Bogom takole: **»Po tem bomo slavili in gledali, gledali in ljubili, ljubili in hvalili ...«**

O večnem življenju in o večnem prekletstvu lahko govorimo samo v prisposodobah in slikah. Zakaj? Ker vse to presega človeka in njegov um. Zato nam Sveto pismo, ko govori o nebesih, o večnem življenju, ponuja slike o svečani gostiji, svatbi, novem Jeruzalemu z zlatimi ulicami, drevesu življenja, o Bogu, ki kot ljubeča mati briše solze z oči, in končno o raj, kjer ni več prekletstva, boleznih in smrti.

Ravno tako nam Sveto pismo podaja slike o večni ločenosti od Boga, ko s človeškimi izrazi opisuje pekel kot neugasljivi ogenj, prepad, stokanje, črva, ki grize, škripanje z zobmi ... Eno in drugo nista lokaciji, nista prostor, ampak sta stanje duha. Pekel je ločenost od Boga ljubezni, od absolutne dobrote in lepote. **Pekel je stanje duha, ki ne more več ljubiti.** In to je največje trpljenje. **A v Božjem srcu tudi izgubljeni niso nič drugega kot bolečina Božje ljubezni.**

Nasprotno pa veliki teolog Avguštin, kot sem že poudaril, opisuje sliko človekove bodočnosti z Bogom takole: »Po tem bomo slavili in gledali, gledali in ljubili, ljubili in hvalili ...« Kako nasprotna je trpka podoba neminljive pogube: »Namesto da bi slavili, bodo jecljali, namesto da bi gledali, bodo krčevito ihteli, namesto da bi ljubili, bodo nenasitno koprnili po ljubezni, namesto da bi hvalili, bodo tarnali ...« (B. Strauss) Kako obupna žalostinka! Hrepenenje po večnem življenju ne bo nikoli izpolnjeno, ker so se odločili za zlo, ki je odsotnost dobrega. Nebesa ali pekel? Danes odločamo o tem. **V pekel gre vsakdo sam, v nebesa pa je mogoče iti samo skupaj z vsemi ostalimi.** Pekel je ločenost, nebesa pa so povezanost.

Bog je skupnost – občestvo (communio) – in tudi človek je ustvarjen kot podoba tega Boga. Biti ustvarjen v Bogu pomeni živeti v skupnosti. Človek je poklican k temu, da postane to, kar Bog že od vedno je – občestvo, podarjajoča ljubezen drugega drugemu. Kdor tega ne zmore, se odloča za pekel, kajti v pekel gre vsakdo sam, v nebesa pa skupaj z drugimi. **Kdor ne zmore živeti v občestvu Cerkev, s svojo ločenostjo že izraža pekel na zemlji.** Večno življenje je usmerjeno k občestvenosti troedinega Boga, k zedinjenju. Nebesa so »communio Trinitatis«, občestvo troedinega Boga. **Bog je eden, ne pa sam!** Iz tega izhaja ves krščanski nauk o Bogu, Cerkvi in stvarstvu. **Samo zato, ker je Bog sam v sebi ljubezen, more biti Bog ljubezen za nas.** (Tomaž Akvinski) Šele ko

bomo prišli v nebesa, bomo dokončno najdeni – vendar tudi takrat samo po milosti – več kot le izgubljeni sin, ki se vrne domov k Očetu. (prim. Lk 15) **Nebesa so tako najdeni človek in najdeni Bog.** (H. U. v. Balthasar) **Nebesa so človek in Bog v objemu.**

Večno življenje pomeni vso večnost spoznavati Boga in se tega nikoli ne naveličati niti se ob tem dolgočasiti. Večno življenje je drugačen počitek kot je mirovanje, nepremičnost ali oddih od dela. Je odkrivanje večno novih bogastev lepote Boga, čigar polnosti nikdar ne bomo mogli izčrpati. To je več kot avantura letenja s planeta na planet in kraljevanje na kakem planetu, kar radi obljublajo ameriški evangelisti.

»Boga želim ljubiti zaradi njega samega. Kajti želim, da je sam Bog moje plačilo in moja nagrada. **Kajti če resnično ljubim, mora biti moje plačilo tisti, ki ga ljubim. Kajti česar ne ljubim zaradi njega samega, tega sploh ne ljubim!** (Avguštin) Vse drugo je sebičnost, samoljubje, spletkarjenje, sprenevedanje, preračunljivost, nepoštenost, hlinjenje, zvitost, z eno besedo – greh.«

Ne potrebujem Boga, ki ni ljubezen. Ne potrebujem Boga, iz katerega je sektaška Cerkev naredila karikaturu. Njihovega Boga ne morem več imenovati Bog v

krščanskem in bibličnem smislu. Čeprav sem teolog, ne potrebujem Boga filozofov in teologov, če ni občestven. Ne potrebujem Boga, ki ima čudežne lastnosti, kot jih srečam pri bogovih mitologije, a so osamljeni. Nočem Boga, ki bi nadomestil Jupitra in bogove z Olimpa. Nočem sprevrženega Boga. **Nočem takšnega Boga, ki mi ne more reči: »Rad te imam!«**

To me spominja na Špidlíkovo zgodbo, ki govori o mali deklici Marjetici, ki ji je dala mama za rojstni dan igračko – punčko – in ji rekla, naj z njo ravna, kakor bi bila njena hči. Čez čas je mati slišala, da je deklica vrgla punčko v peč in jo zažgala. Vprašala jo je: »Marjetica, zakaj si to storila?« Deklica pa ji je v solzah odgovorila: »Mama, stokrat sem ji rekla, da jo imam rada, toda punčka mi ni odgovorila niti enkrat!«

Večno življenje je spoznavati Boga, ki me ima rad. Verujem v Boga, ki me je ljubil, ko še ni bilo sveta, niti mene. Verujem v Boga, ki od vedno ljubi človeka, ker je vsak človek predmet njegove ljubezni. Verujem v Boga, ki me ni ustvaril iz pomanjkanja ali kakega zunanega vzroka, ampak iz čiste ljubezni. Krščanska vera greje moje srce in mi dokazuje, da me ima živi Bog rad, kriogenski laboratoriji pa so mrtvi in hladni zamrzovalniki trupel.

Psihologija in svetopisemski blagri - 4

Blagor lačnim in žejnim pravičnosti

(dr. Selwyn Hughes)

dr. Selwyn Hughes
(1928 - 2006),
vališanski krščanski
duhovnik in pisec,
avtor svetovno znanih
dnevnik duhovnih misli
»Every day with Jesus«
ter ustanovitelj
krščanske organizacije
»Christian World
Relief«

Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo. (Mt 5,6)

Eno od osnovnih življenjskih pravil se glasi: Vsak človek je lačen in žejen nečesa višjega. Nekdo je žejen uspeha, drugi slave, tretji dobrih odnosov. Skupna žeja vseh ljudi pa je – žeja po sreči. Kako priti do sreče? Če tudi vas muči to vprašanje, naj vas opozorim, da Jezus ne obljublja »blagor lačnim in žejnim sreče«, temveč »blagor lačnim in žejnim pravičnosti.« Saj razumemo, da je sreča le spremljevalka. Da pridemo do nje, se moramo najprej osredotočiti na nekaj drugega. Da bi srečo doživeli, jo moramo najprej »pozabiti«, ji obrniti hrbet in se popolnoma predati neki aktivnosti. Sreča je namreč kot stalni spremljevalec oz. »trabant«. Ni kot rastlina, ki jo lahko vzgajamo. Sreča nima svojega semena, ampak se skriva v semenih drugih rastlin. Če vzgajamo te rastline, bo sreča prišla sama od sebe. To pomeni, da ko težimo k pravičnosti, bomo deležni tudi sreče.

Ko Jezus govori o tem, da naj stremimo k pravim vrednotam, se dotakne tudi našega duševnega zdravja. Strokovnjaki, ki raziskujejo človeško obnašanje, pravijo, da imajo vse naše aktivnosti nek cilj (če smo duševno zdravi). Eden od načinov, kako razumeti to, kar počnemo, je vprašanje: Kaj je moj cilj?

Primer: Neka gospa je prišla k meni na pogovor. Zelo je bila razočarana nad svojim možem, ker ta ni hotel izpolniti njenih zahtev. Rekla je: »Moj mož je strašansko trmast in svojeglav in ne vidim več prihodnosti za najino skupno življenje.« Razložil sem ji, da vse, kar

delamo, predstavlja pot do cilja, ki ga želimo doseči, in jo prosil, naj mi pove, kaj želi v zakonu doseči. Odgovorila je brez premisleka: »Da svojega moža spremenim!« Njena vsakodnevna molitev se je glasila: »Gospod, ti imej mojega moža rad, jaz pa ga bom spremenila.« Predlagal sem ji, naj spremeni svoj cilj in svojo molitev takole: »Gospod, jaz bom ljubila svojega moža, ti pa ga spremeni«. Nasvet je vzela zares ter našla novo svobodo in novo srečo v zakonu s svojim možem.

Večina razočaranj v življenju je posledica slabo izbranih ciljev in posledično ovir, ki se pojavijo na poti do njih. Dovolite, da to ponazorim: Se spomnite, kdaj ste bili zadnjič jezni? Če veste, kaj je bil takrat vaš cilj, boste našli tudi odgovor, kaj je v vas povzročilo jezo in razočaranje. Recept, kako se izogniti jezi in razočaranju, je samo eden: določiti si cilj, ki ga nihče ne more premakniti. In ta cilj je biti všeč Bogu!

Vsak človek ima tudi določene želje. To so lahko dobre želje, le paziti je treba, da se ne spremenijo v pohlepne želje. Takšne želje namreč hitro lahko postanejo cilj, vendar želja ne sme biti cilj.

Naj pojasnim razliko med željo in ciljem. Cilj je namen, ki se mu nekdo popolnoma preda in zanj čuti popolno odgovornost. Želja pa je nekaj, po čemer človek teži; hrepeni po nečem, česar nima, a to želi imeti. Želje niso prepovedane, vendar ni dobro, če postanejo gonilna sila, ki določa človekovo ravnanje. Zakaj? Če želja preraste v cilj, ki ga je nemogoče doseči, postane vzrok za niz neprijetnih občutkov. Na primer, če si nekdo močno želi zaslužiti veliko denarja, pa se želja spremeni v cilj, potegne za seboj nešteto težav in ovir. To stremljenje nezadržno

vodi v nezadovoljstvo in jezo. Če pa postane njegov cilj ugajati Gospodu Bogu, dobro zaslužiti pa ostane le želja, se bo razbremenil prenekaterega nezadovoljstva. Praviloma oviro na poti do cilja predstavlja vse tisto, kar sproža duševne čustvene težave.

Pravo zadovoljstvo in srečo torej uživamo samo takrat, ko smo se naučili prebivati v skupnosti s Kristusom. In vendar se na tisoče kristjanov s to resnico strinja le teoretično. Govorijo eno, delajo drugo. Sreča je še naprej njihov cilj, pravičnost pa le majhna želja. Prihajajo na dušebrižniške pogovore. Ko jih vprašam, kaj pričakujejo, jih devet od desetih odgovori: »Želim biti srečen« ali »Želim se dobro počutiti.«

Kaj bo s tistimi, ki so lačni in žejni pravičnosti? Kristusov odgovor je več kot jasen: Nasičeni bodo! Če bi smel oblikovati Jezusov četrti blagor, bi rekel takole: »Čestitam tistim, ki si srčno želijo spoznati mojo

pravičnost, kajti našli bodo zadovoljstvo, ki nikoli ne mine in jim tudi ne more biti odvzeto.«

Dovolite osebno vprašanje: Za čem stremite vi? Je to zdravje, odsotnost bolečin, skrbi? Je to finančna gotovost? Vse to so normalne težnje. In vendar, če vaša največja skrb nista lakota in žeja po tem, da postanete podobni Kristusu, boste kljub vsem naporom imeli v sebi praznino, ki je z ničemer ni moč zapolniti – z ničemer se ne boste mogli nasititi.

Naj v zvezi s četrtim blagrom povem še eno zelo pomembno resnico: Kolikor manj ste lačni in žejni Boga, toliko več boste imeli duševnih osebnostnih težav. Kajti, če niste lačni in žejni Boga, boste lačni in žejni nečesa drugega. In obratno, če življenje v čast Bogu postane vaš cilj, boste v njem tudi uživali.

Prevod in priprava: Marta Stupar

Vprašanja sodobnega časa

Zakaj jaz, Bog?

Zakaj jaz, Bog? – Pogosto vprašanje

Prepričan sem, da se sprašuješ: »Zakaj jaz, Bog?« Najverjetneje se je v tvojem življenju zgodilo nekaj, kar je povzročilo, da se počutiš nekako izločenega, osamljenega. Morda se počutiš, kot da te Bog kaznuje iz nekega razloga. Le zakaj bi se drugače to dogajalo **tebi**? Bodi prepričan. Nisi sam. Bog te ni zapustil in ni te pustil samega, ne glede na to, kako se počutiš prav sedaj. Ne glede na to, skozi kaj greš, Božja obljuba je, da bo on s tabo in da ti bo dal moči in vodstva, ki ga potrebuješ. Bog želi, da veš, da on razume, kako se počutiš, da on ve o tej situaciji več kot ti in da jo je videl še pred tabo. Še več, on je začel delati na rešitvi zate, še preden si ti hotel zanj sploh prositi! Resnica tukaj je, da je Bog na tvoji strani. On ni **proti** tebi.

Zakaj jaz, Bog? – Zgrešen verski nazor

Naša čustva ob vprašanju, »Zakaj jaz, Bog?«, so resnična. Temeljijo na resničnih dogodkih, vendar naši zaključki, sklepi niso pravilni. Čeprav ne želimo na kakršenkoli način podcenjevati bolečine, ki jo čutiš, ti

želimo pomagati, da še drugače pogledaš, zakaj se počutiš osamljenega/izločenega, in ali si v enem ali drugem primeru prišel do pravega zaključka. Odgovore na to, zakaj v vsem delamo zaključke, tudi zakaj se sprašujemo o Božjem načrtu ali namenu v vsaki situaciji, lahko najdemo v našem visoko individualiziranem vzorcu razmišljanja.

Naša prepričanja prevzamemo od naših staršev, učiteljev, življenjskih izkušenj, knjig itd. Nekaj od tega, kar smo začeli verovati, morda *zveni* pravilno, vendar je v resnici morda naš pogled preveč natančno omejen ali zmoten. Imamo preveč idej in predstav, ki zmedejo naše mišljenje in dejansko delujejo proti nam. Na primer, naučili smo se neresnic, ki v nas povzročijo, da živimo vlogo žrtve okoliščin ali preteklosti. Ta zgrešena prepričanja povzročijo, da vzklikamo v bolečini: »Zakaj jaz, Bog?«

Božji odgovor je, da nismo žrtve, ampak zmagovalci. Bog je rekel, da mu lahko v vsem zaupamo in da naj imamo vsako preizkušnjo v našem življenju za **čisto** veselje (Jak 1,2). On je tudi rekel, da bo sam pripomogel k dobremu njim, ki ga ljubijo (Rim 8,28). Ko sprašujemo, »Zakaj jaz, Bog?«, v resnici Bogu ne verujemo. Naš

lasten verski nazor nasprotuje Bogu, zato se počutimo osamljene in trpeče.

Večina od nas verjame, vsaj na neki stopnji, da moramo razumeti vse. Enostavno moramo vedeti zakaj. Kadar ne, se počutimo, kot da se nam je Bog na nek način izneveril, nas izdal. V resnici ni Bog ta, ki nas zmede ali se nam izneveri, to je naš verski sistem. Vse te neskladnosti, delno pravilna verovanja/prepričanja povzročijo, da se sprašujemo o Božji poštenosti v tem, kar sami pričakujemo. Na primer, nekje v našem verskem nazoru smo morda prišli do tega, da smo začeli verovati, da si zaslužimo, da smo blagoslovljeni, ker smo prizadevno in vztrajno služili Bogu, bili dobri ljudje, hranili smo lačne ali pomagali bližnjemu. Pogosto verjamemo, da nas stvari, ki jih delamo, morajo držati stran od težkih poti. Potem, ko se zgodi nekaj slabega, smo zmedeni in sprašujemo Boga zakaj.

Zakaj jaz, Bog? – Spreminjanje našega mišljenja

Ko se zgodi nekaj, kar se nas prizadane, se sprašujemo: »Zakaj jaz, Bog?« Hitro obsodimo dogodek za dobrega ali slabega. Kaj, če bi izločili možnost, da je vse, kar se nam dogaja, v bistvu slabo, in bi se raje odločili verovati Bogu, da je vse, kar se nam zgodi, *vedno* dobro? Nemogoče, praviš? Mora biti eno ali drugo, kajne?

Osebni verski vzorci razmišljanja so spremenljivi. Ko spoznamo, da nekaj, kar smo verovali, čeprav dolgo časa, ni več utemeljeno, ali lahko preprosto zamenjamo naše razmišljanje in se popolnoma oklenemo novega? Če vzklikaš, »Zakaj jaz, Bog?«, moraš verovati, da je tu Bog, ki teliši, in upati, da ti bo odgovoril. Morda je bil čas, ko sploh nisi veroval, da je bil Bog tam. Če si spremenil svoje mišljenje in odprl svoje življenje Bogu, potem lahko tudi spremeniš svoje mišljenje v tem, da nehaš obsojati lastne dogodke, češ da so ti zate vedno slabi.

Ko se odločimo verovati, da so **vsi** dogodki v našem življenju dobri za nas, tudi tisti, ki se nam trenutno zdijo uničevalni in boleči, se strinjamo s Bogom! Ko se odločimo verovati in zaupati Bogu, da bo vselej iz vsega nastalo nekaj dobrega, mu zaupamo! Samo Bog ve, zakaj gremo skozi te situacije. Naš novi dialog z Bogom naj bo, na primer: »Bog, to bo zanimivo potovanje. Navdušen/-a sem nad tem, kako boš iz tega naredil dobro. Jaz ti zaupam!«

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.allaboutlifechallenges.org/why-me-god.htm>

Pismo iz Jeruzalema

Iz proglašnih za mrtve je nastal narod

(Ludwig Schneider)

Tisti, ki jih proglasimo za mrtve, so bolj živi, kot si mislimo. Vsekakor pa to zadeva judovsko ljudstvo. Ne samo od rimskega uničenja templja dalje, ampak že prej so hoteli Jude izbrisati, že v času egiptovskega faraona, ki je Hebrejce želel utopiti v Nilu. Tudi Amalečani, ki so Hebrejce želeli uničiti v puščavi, potem so tu Babilonci, ki so odpeljali judovsko ljudstvo v ujetništvo, da bi jih kot narod izbrisali, dokler ni Nebukadnezar postal bla-zen in je jedel travo, tako da so se smeli Judje po 70 letih ujetništva vrniti na Sion. – In to je vedno pomenilo: »Am Israel chai – ljudstvo Izrael živi!«

Nato so prišli Rimljani in leta 70 po Kr. uničili tempelj in mesto Jeruzalem ter Jude pregnali med vse narode. In da se ne bi nikoli več spominjalo Izraela, je kralj Hadrijan leta 135 Izrael preimenoval v Palestino. S tem je želel vsebino imena Izrael (Bog (El) se bori za Izrael) za vedno uničiti. Na ta način je cesar Hadrijan izbrisal Izrael z liste živih, kakor da le-ta ne bi nikoli obstajal, kar je pomenilo rimsko »dokončno rešitev judovskega vprašanja«.

V skoraj 2000-letni razpršitvi Izraela med narodi, so le-ti poskušali uničiti Jude ali s pogromi ali s holokavstom, kar je pripeljalo k temu, da je splošna Cerkev mislila, da ni več prihodnosti za Jude in da lahko sedaj kot Cerkev stopijo na Izraelovo mesto. Povedano na kratko: nadomestna teologija (ang. »replacement theology«) je Izrael proglasila za mrtvega.

To lahko primerjamo z možem, ki je izginil v vojni in bil proglašen za mrtvega, »vdova« pa se je poročila z drugim. Vendar ko se ta izginuli, proglašen za mrtvega – v obravnavanem primeru so Izraela napravili za mrtvega v teološkem smislu – naenkrat pojavi pred vrati, ima ponovno poročena »vdova« težavo. Ravno to je ranljiva točka mnogih Cerkev. Ne vedo, kaj bi počeli z na Sion nenadoma vrnjenimi Judi, z leta 1948 novonastalo državo Izrael, kajti Izrael ne sme obstajati, saj je njegovo mesto zavzela Cerkev.

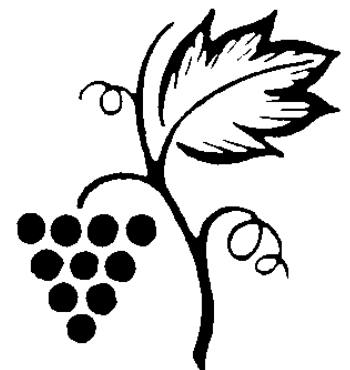
Kdor noče priznati, da za mrtve proglašeni živijo, naj pogleda po Izraelu, kajti judovski narod v resnici ni bil nikoli mrtev, ampak naj bi bil le zavoljo poganov, kot piše Pavel (Rim 11, 25-26), postavljen v narkozo, ki bo trajala tako dolgo, dokler ne bo zadnji izmed nejudov vstopil v »polnost števila Božje skupnosti«. Ravno tako kot je bil Adam, da bi se ustvarila Eva, postavljen v stanje globokega spanja. Adam se je zbudil šele, ko je bila Eva gotova, da bi postala Adamova pomočnica. Enako malo kakor Eva nadomesti Adama, ampak ga le dopolni, enako malo naj Cerkev nadomesti Izrael. Naj ga le dopolni na način kot želi Bog, kajti le tako bosta oba lahko sadonosna.

Prevod: Vida Derganc

Vir: Odlomek iz knjižice »Israel pass 2010«

Ludwig Schneider,
v Jeruzalemu živeči
nemški novinar in pisec
večih knjig na temo
Božje delovanje v svetu,
ter izdajatelj in urednik
krščanske revije
»Izrael danes«
(nem. Israel heute)

Interpretacija Svetega pisma

Duhovno preživeti

(Raymond Charles Stedman)

Živim v Rogue Riverju v jugozahodnem Oregonu. Medtem ko teče reka mimo mojih vrat, pušča za seboj tihi, razigrano žuboreči tok, 16 kilometrov dalje pa se pretvarja v besen hudournik, prehajajoč skozi skalnate zidove kanjona *Peklenska vrata* in s svojo neverjetno močjo ustvarja čaroben vtis prekritosti z belino. Razno raznim poskusom splavarjev in kajakašev, katerim je njen tok mamljiv izziv, roji med spustom skozi reko v glavi le ena misel – kako preživeti! Le nekateri od srčnih, izkušenih ljudi si na to pot upajo oditi sami, večina pa se naslanja na izkušene rečne vodiče, ki so temeljito seznanjeni z nevarnostmi in si upajo predlagati tehnike preživetja, zmožni so vlivati brezkompromisno vero v svoje znanje in vodstvo skozi ta nevaren spust.

Do sedaj ste po vsej verjetnosti odkrili, da je življenje zelo podobno takšni močni in razburkani reki. Kdo ni od časa do časa občutil, da se nahaja blizu neznanih nevarnosti, ki so izven naše kontrole? Kdo se v umirjenem času ni pripravil, da bi premostil prihajajoče težke okoliščine? Kdo se ni kdaj srečal z zlomom svoje vere in upanja? Vsi smo se že kdaj soočili z zapeljivimi in močnimi skušnjavami, ki smo jim lahko tudi podlegli. Naredili smo nekaj slabega, ko pa je vse prešlo, smo ostali zlomljeni in razočarani. Ali pa smo mislili, da smo v redu, nato pa odkrili, da smo napačno precenili svoje stanje in se šele na koncu zavedli, da smo zaradi napak ostali izmučeni in sami.

Marsikatero nevarnost so v naše dobro opisane v pismih Cerkvam v Aziji, ki jih najdemo v svetopisemski knjigi Razodetja v 2. in 3. poglavju. Razveseljujoče je, da sporočila prihajajo od samega »velikega rečnega vodiča«, našega Gospoda Jezusa, ki pozna nevarnosti, s katerimi se soočamo in nam lahko svetuje s svojim znanjem o vsem, kar je potrebno, da bi preživeli, in še več, ponuja velike nagrade tistim, ki bodo uspešno prehodili to pot do konca. Vsako od sedmih pisem opisuje različne situacije in nas uči o različnih stvareh.

Najprej, pismo cerkvi v Efezu opisuje eno od bistvenih stvari, ki predstavlja nenadomestljiv vir motivacije. To pa je želja, da ohranjamo neprekinjen topel in pristen odnos z Jezusom; to je tisto, kar smo občutili na začetku naše poti, ko smo se srečali s tragedijo njegove žrtve, s katero nam je omogočil odrešitev ter nas iz teme vpeljal v svojo luč.

V kolikor izgubimo to ljubezen in zavijemo na stranske struge s tem, ko ugodimo družbenim normam ali se usmerimo na lastno zadovoljstvo, sebe ali svojih osebnih ambicij, takrat se izpostavljamo smrtonosni situaciji, ki nas lahko vrže na prod plitkega življenja. Tedaj bi nam ostalo malo tega, za kar bi nam še bilo vredno živeti.

»Pazite na to, kar vas motivira,« pravi Jezus, »obstaja samo ena motivacija, ki vas lahko varno popelje čez nevarnosti življenja – in to je iskrena in stalno obnavljajoča ljubezen do mene.«

Pismo Smirni govori o drugačni nevarnosti. Soočajo se z velikim pritiskom, da bi se odrekli svoji veri, ker le-ta izziva posmeh, javno ožigovanje in izključitev iz družbe, bolečino in odkrito preganjanje, celo smrt. Sovražim že samo misel, da so težave in resne preizkušnje del našega življenja, toda Jezus nam govori, da lahko tisti, ki se zoperstavijo, zgradijo moralno moč in vero, ki je potrebna, da bi zdržali.

Sodoben primer tega je npr. Aleksander Solženicin (ruski pisec in dobitnik Nobelove nagrade za književnost, op. prev.), ki je leta in leta trpel po ruskih zaporih in zbirnih taboriščih, a je vse prestal, zahvaljujoč svoji vse globlji privrženosti Kristusu. Njegovo vztrajno razodevanje neprijetne resnice je postalo model mnogim, kako lahko en človek vpliva na celo generacijo. Mislimo, da je potrebna močna vojaška sila, da bi se ohranila krščanska civilizacija, a nas nasprotno sporočilo Smirni uči, da lahko Jezus obdrži svojo Cerkev živo in močno sredi družbenih in političnih prevratov.

»Ne bodite prestrašeni zaradi nasprotovanja,« nas bodri Jezus, »prav kakor sem jaz umrl na križu in ponovno živim, zmorete to tudi vi, ker vas križ vedno vodi do krone.«

V sporočilu Pergamu je poudarjena potreba po vključenosti v celoto. Nevarnosti so lahko tudi zelo subtilne. Ena od njih je seksualna zapeljivost.

Mlad posloven človek mi je nekoč pripovedoval, kako je bil nekoč s partnerji v mestu, daleč od doma. Dva od njegovih prijateljev sta nameravala zvečer oditi ven in najti dekleta za zabavo s seksom, toda ker je bil kristjan, je to zavrnil in ostal v sobi, da bi napisal nekaj pisem. Potem, ko je odšel že v posteljo, ga je prebudil prihod njegovih prijateljev, s seboj pa sta pripeljala tri dekleta. Ena od njih je takoj planila v njegovo posteljo in v njem vzbudila telesno privlačnost. Spomnil se je, kaj vse bi izgubil in kaj bi si mislil njegov Gospod, ter postopal modro, se oblekel in brez ene

same besede prigovarjanja odšel v sprejemnico hotela ter naročil drugo sobo.

Druga nevarnost v Pergamu je bila želja po osebni lastnini. To je bil t. i. nauk »nikolajevcev«. Danes se ga lahko najde na mnogih delovnih mestih, kjer se ljudi vabi v poseben »notranji krog«, da pa bi vanj vstopili, se zahteva, da do neke mere odstopimo od moralnih načel. »Toda«, pravi Jezus, »ne pozabi, da skrb za lastno neoporečnost pomeni večjo intimnost z menoj. Pazljivo si prizadevaj, da ostaneš moralen!«

Pismo Tiatiri nas vodi v prikaz druge strani istega problema. Uči nas, da sporazum (dogovor) uničuje. V liku starozavezne kraljice Jezabele, ki je vpeljala v Izrael malikovanje, uči današnja Jezabela kristjane, da je potrebno imeti drugega boga, ki je zmožen poslovati v modernem svetu. Odslikava prisvajanje svetovnih vrednostnih sistemov namesto lastnega poštenja, ki ga zahteva Kristus. Laganje, teptanje principov, obljubljanje nečesa, česar ne moremo izpolniti, vse to je začetek sestopanja v moralno katastrofo.

Nedavni hudournik obtožb zaradi notranje trgovine med političnimi veljaki je eden od takšnih primerov. Tisti, ki so obtoženi, pričajo, da so njihove moralne vrednote zamegljene s slom po lahkemu zaslužku – toda marsikoga čaka zapor! »Toda spomni se,« nas poziva Jezus, »zvestoba vodi do večjega dostojanstva. Kdor zmagaja, bo vladal z menoj.«

Cerkev v Sardah je v najgloblji težavi. Dobro je začela, a se je kmalu za tem začela naslanjati na dobro ime, to pa jo je odpeljalo do notranjih omejitev in preden se je tega zavedla, je bila že skoraj mrtva. Njej je namenjena ostra zapoved: »Zbudi se in se okrepi!« Sporočilo vsem je jasno: besede niso nikoli dovolj. Ugled zaradi preteklih uspehov se lahko skoraj izgubi, če ni več dejanj, ki so ga pridobila. To je klic k doslednosti. Ponovno začni od tam, kjer si bil nekoč. Apatija in duševna otopelost so smrtni sovražniki in jih kot takšne prepoznaj ter ponovno postani živ. »Tisti, ki bodo naredili tako«, pravi Jezus, »bodo našli gotovost in čast. Skromen uspeh je mnogo boljši kakor odmeven dosežek.«

Najbolj osamljena med vsemi cerkvami, Cerkev v Filadelfiji, je prejela globoko odobravanje, brez kakršnegakoli očitka. To je morda zaradi tega, ker so bili njeni člani pripravljani

na priložnosti za dobra dejanja, usmiljeni so bili do svojih sovražnikov in so se potrpežljivo zavedali, da nikoli ne bo vse popolno in brez težav, vse do časa, ko se bo vrnil Jezus.

Preberite o življenjih herojev Cerkve in boste videli, kako se ta vzorec ponavlja v vseh njihovih življenjih. Njihova stalna motivacija je Jezusova ljubezen, odločnost, da zvesto izražajo njegov karakter, vse dokler se ne vrne. Možje in žene kot Mati Terezija, Mary Collson, Jimm Elliot, Amy Carmichael in tisoči drugih neimenovanih, si zasluži priznanje, »katerega svet ni vreden.« »Toda jaz jih bom prepoznal kakor svoje«, pravi Jezus, »na način, ki si ga sedaj ne morejo niti zamisliti!«

Laodikeja je Cerkev, ki je polna samoživih članov. Imeli so dva problema. Prvi je bil, da jim je manjkalo popolne predanosti, saj niso bili vroči niti mrzli. In druga, imeli so napačno predstavo o sami sebi; mislili so, da so bogati, a so bili v resnici zelo siromašni. Počutili so se zadovoljni in spokojni. Toda v Jezusovih očeh so bili daleč od tega, kar je on želel, da bi verujoči bili.

Cerkev ni klub za zabavo, ki obstaja za to, da bi zadovoljevala svoje člane. Cerkev ni center za umetnost, ki nudi visoko kvalitetno zabavo. Ni niti politično delujoča skupina, ki podpira stranke in osebnosti iz javnega življenja. Cerkev tudi ni »protestantsko gibanje«, ki se radikalno bori, da bi družba zavrgla posveten zakon in red.

Kar ji je potrebno, je sol – in to slana sol, ki poživi življenje in zaustavlja njegovo propadanje. In luč, na daleč vidna luč, ki prinaša svetlobo v mračen in zmeden svet. Da bi to lahko uresničili, nam Jezus nudi samega sebe, v intimni in osebni zvezi, da bi bil on v tem današnjem času izvor vsega potrebnega za udejstvovanje na svetopisemski način. »Nič drugega ti ne bo primanjkovalo,« pravi on, »moje življenje, ki ga živim skozi tvoje, bo uspešno. Poneslo te bo skozi prod in brzice življenja, da bi z menoj delil končno zmago!«

Torej, ali lahko uspešno pridete skozi nevarnosti, pasti in zanke tega nevarnega vsakdana? Seveda lahko, če ljubite svojega »Vodjo«, se odzivite na njegova opozorila in upoštevate njegove neomajne sposobnosti. Brez njega ne morete uspeti, z njim ne morete doživeti neuspeha!

Prevod: Nevenka Hrovat
vir: <http://siont.net/magazin/arh/048/02.php>

Grantley Morris,
avstralski humanist
ter evangelijski
pisatelj in terapevtski
apologet

Terapevtsko svetovanje

Ali je seks pred poroko sprejemljiv?

Analiza predporočnega seksa (prvi del)
(Grantley Morris)

Sprehod skozi Cerkevno tradicijo in običaje zahodne kulture z namenom razkriti osupljiva, malo znana Biblična dejstva o skrivnostih seksa

Seks brez pogodbe? Seks med zaroko? Nečistovanje? Civilna poroka? Cerkevna poroka? Seks za eno noč? Priložnostni seks? Vse, razen spolnega občevanja? Izvenzakonska skupnost?

Ste vedeli?

- Svetopisemska beseda, ki jo včasih prevedemo kot prešuštvo, ne pomeni seksa pred poroko.
- V Bibliji najdemo poroke kot izključno posvetne.
- Priložnostni seks je bil pod zapovedmi Stare zaveze nemogoč. Če bi neporočen moški imel spolni odnos z neporočeno žensko, bi to pomenilo še bolj zavezujočo obvezo kot pri navadnem zakonu.
- V Božjih očeh pomeni seks za eno noč to, da postaneta dva človeka eno.
- V tem, da nedolžna nevesta na svojo poročno noč prelije kri, je globok duhovni pomen.
- Kristjani lahko svobodno kršijo mnoge Cerkevne in zahodne tradicije, ne da bi pri tem ravnali v nasprotju z Biblijo.
- Kljub vsemu govoru o seksu je njegova moč in skrivnostnost še manj razumljena v našem času kot je bila včasih.

Usmeritev

Edini način, kako lahko zares razumemo našo seksualnost, je, da se učimo od Stvarnika spolnosti. Če mislite, da imate

boljši dostop do razuma našega Stvarnika kot ga ima Jezus, me zanima, zakaj bi se potem nekdo s takšnim neomejenim znanjem sploh trudil brskati po internetu oziroma trudil brati članke na to temo.

Jezus, avtoriteta na področju duhovnih zadev, je gledal na Biblijo na način, ki vznemirja celo mnoge kristjane. Kot bežen primer si oglejte, kako je Jezus citiral 1. Mojzesovo knjigo 2,24.

»Tedaj je človek rekel: 'To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; ta se bo imenovala možinja, kajti ta je vzeta iz moža.' Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso. Bila pa sta oba naga, človek in njegova žena, a ju ni bilo sram.« (1 Mz 2,23-25)

»Odgovoril je: 'Ali niste brali, da ju je Stvarnik na začetku ustvaril kot moža in ženo in rekel: Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso.'« (Mt 19,4-5)

Kasneje bomo videli, da je to ključen svetopisemski vir za razumevanje seksa, ampak za sedaj si zgolj zapomnite izviren kontekst vrstice, ki jo je Jezus citiral. Prva Mojzesova knjiga omenjene vrstice ne predstavi kot, da jo je izrekel Bog. Zdi se, da gre za komentar človeškega avtorja. A kljub temu je Jezus takrat, ko je citiral ta odlomek, rekel, da so to pristne besede samega Stvarnika.

To je tipičen primer, kako je Jezus globoko spoštoval Sveto pismo. Ves čas je ravnal s Svetim pismom kot z Božjo besedo. To bega naš um, ampak, če takšne veljave Svetemu pismu ne dajemo, to pomeni nekaj podobnega, kot če bi trdili, da poznamo Boga bolje od največjega Učitelja sveta – Jezusa –,

in s tem proglašamo, da je Jezus Kristus norec. K sreči nisem tako domišljav, da bi se smatral za večjo moralno avtoriteto, kot je Jezus. Moj cilj je imeti podoben odnos do točnosti in vzvišenosti avtoritete Svetega pisma, kot ga ima Jezus.

Ozadje

Začnimo s Starozaveznimi temelji, na katerih je Jezus gradil svoje učenje. V času Stare zaveze so starši kot dokaz hčerkinе nedolžnosti obdržali okrvavljeno oblačilo ali rjuho iz poročne oči. Če je mož kadarkoli obtožil svojo ženo, da ni bila devica, ko jo je poročil, so nevestini starši predložili okrvavljeno blago. Od tega trenutka dalje je bil mož kriv za obrekovanje svoje žene. Nedolžnost je tako resna, da je za tovrstno škandalozno lažno obtožbo predpisana kazen: bičanje, huda globa in z zakonom prepovedan poskus ločitve od svoje žene, dokler je živa.

Če pa bi se vendar izkazalo, da nevesta ni bila nedolžna pred poroko, bi prejela isto kazen kot katerikoli moški ali ženska, ki je kriva prešuštva (prim. 3 Mz 20,10), to je:

»... Naj jo odpeljejo k vratom hiše njenega očeta in možje njenega mesta naj jo posujejo s kamenjem, da umre, ker je storila nesramnost v Izraelu: vlačugala se je v hiši svojega očeta. Tako odpravi zlo iz svoje srede!« (4 Mz 22,21)

Bodite pozorni na predpostavko, da gre dekletu iz očetove ljubeče oskrbe zaradi prestopka naravnost v primež krutega zakona. Ljudje so se v tistih dneh verjetno poročali tako mladi, da je bil seks pred poroko manj razširjena skušnjava kot prešuštvo. To bi pojasnilo, zakaj Sveto pismo prešuštvo (seks poročene osebe z drugo osebo izven zakona, op. prev.) omenja bolj pogosto kot nečistovanje (seks med dvema neporočenima osebama, op. prev.).

Poudarek je na nedolžnosti ženske. Preprosto zato, ker ni ustreznega načina, da bi fizično (in iz tega pravno) določili, da je moški devičnik. Celó še nedotaknjen himen (deviška kožica) ne dokazuje, da je ženska obdržala Božji standard za seksualno čistost, temveč zgolj namiguje na čistost, kakršno Bog pričakuje. Svetopisemski princip, ki pravi, da je narobe spolno občevati pred poroko, se tako enakovredno nanaša na oba spola.

Kazen za prešuštvo izhaja iz tega, ker za neporočeno žensko, ki je molčala o izgubi svoje nedolžnosti, lahko predpostavimo, da je takrat **prostovoljno** občevala s poročenim moškim. Ta predpostavka je upravičena, ker bi pod Božjim zakonom neporočena ženska, ki je spolno občevala z neporočenim moškim, lahko brezskrbno pokazala s prstom na grešno dejanje tega moškega in bi se tako izognila kazni, ki bi jo doletela, ker bi na poročno noč mož ugotovil, da ni več nedolžna.

Če bi se ona želela poročiti z njim, bi bil prisiljen to narediti, ne glede na njegove želje, in se nikoli ne bi mogel ločiti od nje. To je veljalo ne glede na to, ali je bila nosečnost že prisotna ali ne. Edini možen beg moškega od življenjske zakonske zaveze je bil v primeru, če se ženska ni želela poročiti z njim. V vsakem primeru pa ji je moški še zmeraj moral plačati celotno doto in prenašati javno sramoto. Kar je naredil, je bilo narobe. Celó tako narobe, da je zaradi tega bil podvržen doživljenjskim obveznostim.

Božje razodetje od tedaj

Ali ima Nova zaveza enako močno držo glede predporočnega seksa? Ali je moč seksualne zveze nespremenljivo dejstvo, vgrajeno v samo strukturo stvarjenja? Odgovorimo lahko s popolno gotovostjo, vendar moramo najprej pogledati globlje v Sveto pismo, kot bi si človek sicer mislil, da je potrebno.

To pa zaradi tega, ker bi bila grška beseda, ki jo prevajamo kot *nečistovanje*, v nekaterih svetopisemskih vrsticah bolje prevedena kot *seksualni greh*. Glede na božansko navdihnjenost Starozaveznega odnosa do predporočnega seksa, je očitno, da se v judovski kulturi kot seksualni greh upošteva dejansko vsakršen Novozavezni seks, storjen preden je bila javno sklenjena zakonska zveza.

Lahko pa tudi razpravljamo o tem, da je ta grška beseda malce preveč obširna, da bi lahko samo iz nje skleпали, da Nova zaveza močno prepoveduje seks pred poroko. Za večji dokaz bomo preiskovali še globlje in prišli do nekaj osupljivih odkritij.

Ko govori proti ločitvi in o grehu prešuštva (prim. Mt 19,3-6), Jezus citira Prvo Mojzesovo knjigo 2,24 in pravi,

da naj to, kar je Bog združil, nihče ne ločuje. Ampak, kdo je tisti, za kogar Bog pravi, da je tako zavezan oz. združen, da se ga ne da »razmotati«, se pravi razdružiti? So to tisti, ki so imeli cerkveno poroko? Sveto pismo nikoli ne govori o cerkveni poroki.

Stara zaveza predpisuje posvečen obred ob rojstvu otroka, predpisuje način ugotavljanja zakonske nezvestobe, celo predpise glede očiščevanja po spolnem odnosu, ampak nič ne govori o poročni slovesnosti. Po besedah Wycliffove Biblične Enciklopedije, je bila poroka zgolj državljanski/civilni sporazum, brez kakršnikoli religioznih ceremonij.

Ali se Bog sploh posveča njim, ki dajejo največji pomen iskanju njegove volje glede medsebojnih odnosov in razmerij? Vsak kristjan, ki se ima še možnost svobodno odločiti (torej, če še ni vezan z nekristjanko), bi se moral poročiti le s pravo kristjanko (*enako velja za nasprotni spol, op. prev.*). Razen tega pa nam Sveto pismo ne naroča niti to, da se moramo o tem, s kom se bomo poročili, posvetovati z Bogom, čeprav bi bil to vendarle višek naše neumnosti, če bi se odrekli dostopu do njegove modrosti s tem, da ne bi goreče iskali njegovega vodstva na tem področju svojega življenja. Opustitev iskanja njegovega vodstva bi težko opisali kot poslušnost Kristusu.

Sveto pismo poudarja, da je za novorojenega kristjana *velika* duhovna sprevrženost, če ima spolne odnose z nekristjanko. Če bi dejansko bilo možno oskrniti svetega Gospoda Boga, bi ga s tem dejanjem lahko. Zadeva je tako kritična. A kljub vsemu Bog jemlje seksualno združitev tako resno, da celo za kristjana, ki ima seksualno razmerje z

nekristjanko, zvesti Bog najde rešitev: Bog gre v tako skrajnost, da nevernega partnerja vidi kot fizično (ne duhovno) svetega, v želji, da ohrani dostojnost zveze, zaradi katere se sicer Bogu »obrača v želodcu« (1 Kor 6,15 in 2 Kor 6,14).

Kaj torej ustvari takšno vez med dvema, ki postaneta eno, da celo Jezus razglasi, da ju nihče ne sme ločiti? Ali to vez ustvari uraden list papirja? Svečana slovesnost? Ne. Vez, ki je nihče ne sme prelomiti, je ustvarjena z najbolj intimno človeško obvezo. Sveto pismo razkriva, da en sam spolni odnos naredi dva človeka v Božjih očeh eno, ne glede na to, da je bil seks mogoče samo kratek ali površinski.

»Ali ne veste, da so vaša telesa deli Kristusovega telesa? Mar bom vzel dele Kristusovega telesa in iz njih napravil dele vlačuginega telesa? Nikakor! Mar ne veste, da tisti, ki se družijo z vlačugo, postane z njo eno telo? Saj je rečeno: Dva bosta eno meso.« (1 Kor 6,15-16)

Moški, ki izrablja prostitutko, ni samo neporočen z njo, onadva celo niti ne razmišljata o predanosti drug drugemu, a kljub temu ju Sveto pismo proglasi za »eno«.

To je ključen del sestavljanke. Adam in Eva sta izkusila to posebno povezanost, a vendar takrat ni bilo nobenih podobnosti med njuno poroko in modernimi zahodnimi porokami ali zakonsko ureditvijo. Bog je videl njuno spolno občevanje kot tisto, kar ju je povežalo.

Če želimo imeti Božjo držo, bi morali spolni odnos smatrati tako obvezujoč kot samo poroko in ga povezovati z

doživljenjsko obvezo k zakonski skupnosti. To prav tako spada pod tisto, kar smo videli, da velja za Staro zavezo, ko je neporočen moški, ki zapelje neporočeno žensko, zakonsko prisiljen, da se z njo poroči. Če obstaja sum, da je privolila k dejanju, ima ženska pravico, da poroko zavrne. Ker pa je on dal pobudo za seksualno združitev, moški izgubi vso pravico, da izbere neodvisnost: tej ženski je zavezan že zaradi enega samega spolnega odnosa.

To bi lahko razložilo v današnjih časih kar precej pozornost vzbujajočo opustitev raznih cerkvenih običajev, ki simbolizirajo Božjo posvetitev. Najbolj posvečen vidik vstopa v zakon ni neka religiozna slovesnost, ampak dejanje spolnega odnosa, ki naj bi po pravilu vključevalo tudi prelitje deviške krvi. Božja Beseda bi lahko predpisala religiozni obred, ki bi ga povezovali s prvo spolno izkušnjo nekega para. Ampak to bi namigovalo, da je spolna združitev obvezujoča, le če je navzoč tudi obred, medtem ko je v Božjih očeh posvečena že vsaka začetna spolna združitev in je enakovredna prisegi k doživljenjski skupnosti v okviru religioznega obreda.

Medtem ko svetujem ljudem, ki so doživeli spolno zlorabo, sem vedno znova osupel nad tem, kako znatno jih je prizadela. Tudi desetletja po dogodku jih običajno še vedno mučijo uničujoči zdravstveni, medosebni, duhovni in psihološki problemi. To ekstremno spolno nasilje samo še dodatno poudarja, kako zelo poguben in škodljiv je napačen seks.

Dvomim, da lahko kdorkoli izmed nas to popolnoma dojame, vendar nam božansko razodetje razkriva zastrašujoče dejstvo: seks vpliva na nas tako globoko, da je rezultat posebno poguben, če se spolnemu odnosu vdamo brez svete zaobljube za doživljenjsko zakonsko zvezo.

»Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu.« (1 Kor 6,18)

Skrivnost, ki se skriva izza te vrstice, nas bega, ker je očitno, da nekateri grehi lahko v veliki meri vplivajo na telo. Drugod pisec sam potrди, da je način, kako seks vpliva na telo in naredi dva človeka eno, skrivnost.

»... In bosta oba eno meso. Ta skrivnost je velika ...« (Ef 5,31-32)

Če se nočemo poročiti, brez da bi se popolnoma zavezali ljubljeni osebi, koliko bolj bi torej morali počakati na pravo zvezo, preden se vdamo v dejanje, ki je po božanskem načrtu namenjeno kot izvršitev doživljenjske izročitve? Če smo že tako neodgovorni, da lahko miselno hitimo k poročnem obredu brez slovesnega pričakovanja doživljenjske predanosti, mar bomo potem ravnali bolj nespoštljivo s tem, kar je celo bolj sveto?

Seksualna zaveza ima tako izjemno velik pomen, da je seks izven poroke enakovreden oskrnitvi tega, kar je sveto, in tega ne moremo narediti brez tega, da ne bi onečastili sami sebe in užalili Boga, ki nas je naredil. Bilo bi v našo sramoto in bi nosili strašne posledice, če bi na tak način omalovaževali našega Stvarnika in Sodnika. Pravilno prepoznavamo težo greha posilstva zoper voljo neke osebe, kaj pa seks zoper Božjo voljo?

Poročno dovoljenje je list papirja, ki kot darilni papir zavije posvečen zaklad seksualne zaveze. Kako si samo lahko kdo izmed nas sploh drzne predstavljati, da izkazujemo čast Bogu s tem, da cenimo list papirja, medtem ko uničujemo neprecenljivi dar! Če ne pokažemo nobenega obžalovanja, ker smo poteptali seksualno zvezo, torej tisto, kar prihaja od samega Boga, je potem višek naše hinavščine, če si delamo veliko predstavo o spoštovanju človeško ustvarjenega obreda. Niti malo ne namigujem, da ne bi smeli spoštovati tega lista papirja, ampak slepimo se, če nimamo podobno skrbnega odnosa do seksualne zaveze in se izdatno izogibamo temu, da bi »neumno« hiteli v poročno zvezo.

Ozrite se na to, da Božje razodetje glede seksualne morale nikjer ne omenja nosečnosti. Greh ni v tem, da se otrok rodi izven zakonske zveze. Greh je v spolnih odnosih pred poroko, ne glede na to, ali se zanositev zgodi ali ne.

Bog ne govori zgolj o spolnih odnosih. V njegovih očeh lahko neporočeni pari seksualno grešijo brez, da bi kadarkoli naredili to, kar svet pojmuje kot »iti do konca«. Iz naših čustev vemo, da tisto, kar najprej združuje dva človeka, ni fizična uskladitev telesnih delov, ampak delitev seksualnih užitek.

Stališče, da je le spolni odnos grešen, je čisto mimo. Resnica je, da se večina seksualnega greha zgodi med neznanci, ki se nikoli niti ne dotaknejo. Jezus je na ta z grehom prevzeti planet prinesel vznemirljivo razodetje, da je celo gledanje neznanca na seksualen način tako resen seksualni prestop, kot sta prešuštvo in nečistovanje.

Morala, s katero nas bo sodil Bog, je toliko bolj prefinjena od morale zahodne družbe, da si mnogi od nas tega niti ne moremo zamisliti. Na primer: tudi priljubljeno dnevno sanjarjenje je prav tako nemoralno kot dejansko izvedena grešna dejanja iz tega naslova.

Namerno vdajanje mentalnemu seksu pokvari le vas, medtem ko namerno spodbujanje k mentalnemu seksu pri drugih, z ljubkovanjem na primer, pokvari njih in vas, ker vas naredi za zapeljivce in kot voljne partnerje v njihovem grehu.

Kako daleč gre lahko par, ko še ni poročen? Vse, kar vem, je, da sta ljubkovanje (ang. peting) in opolzko govorjenje (ang. sex talk), kot igranje z nitroglicerinom ali ognjem, in tisto, kar je varno za eno, morda ni varno za drugo osebo. Seksualnost in ranljivost je pri vsaki osebi edinstvena, kot prstni odtisi.

Poleg odločitve, da nekdo postane verujoč kristjan, si je težko zamisliti večjo odločitev, ki bo tako globoko izoblikovala vaš karakter in prihodnost, kot je vaša odločitev, s kom se boste poročili. S to odločitvijo si naložite »pokoro« in si trajno konkretizirate več stvari, kot jih lahko razumsko obvladujete.

Celo genska zasnova vaših otrok je v nevarnosti. Če se odrečemo skrbnemu premišljevanju in podaljšani molitvi in

skrčimo odločitev o zakonskem partnerju na nekaj minut brez samokontrole, je to nekaj najbolj neumnega in neodgovornega, kar lahko kdorkoli kadarkoli naredi.

Če je zadovoljitev vaših poželenj bolj nujna potreba kot spoštovanje Boga s tem, da čakamo do poroke, potem Bog ni Bog vašega življenja. Karkoli ste že postavili za boga, pa naj bo to poželenje ali nekaj drugega, to zagotovo ni eden in edini Bog, pred čigar prestolom bomo nekega dne stali goli in brez obrambe.

Vdajanje seksu izven poroke je enako grehu zoper sebe in zoper morebitnega partnerja. Kako sploh lahko zaupate sami sebi ali svojemu partnerju, da si bosta zvesta za vse življenje, če se ne morete nadzorovati niti za kakšno leto?

Tisto, kar zapečati zvezo, ni list papirja, ampak seks. V Božjih očeh osebi, ki sta imeli spolne odnose, nista več dve neodvisni celoti. Sedaj sta eno meso. Zdaj so njuna življenja povezana podobno kot pri siamskih dvojčkih. Če poskušamo ločiti to, kar je Bog proglasil za eno, s tem jasno nasprotujemo Božjim potem.

Seks brez zaveze je kot skok s pečine brez zaveze. Enkrat, ko skočiš, si zavezan k posledicam, najsi to želiš ali ne. Ne upam si tvegati in ugibati, kakšne posledice bo doživel nekdo, ki se je že spustil v seks izven poroke. Očitno pa je, da bi morali narediti, kar je v naših močeh, da se ne bi spravili v težave, ki bi bile rezultat spolnih odnosov z nekom, za kogar bi kasneje odkrili, da z njim ne želimo biti v zvezi za celo življenje.

Se nadaljuje.

Prevod: Mišo Pavlovič

Vprašanja sodobnega časa

Spopadanje z osamljenostjo

Spopadanje z osamljenostjo – razočarani in zavrjnjeni

Spopadanje z osamljenostjo je pogosto stranski produkt soočanja z življenjskimi izzivi. Tvoji prijatelji morda ne razumejo, kako je biti v tvoji situaciji, razen če so bili sami v takšnih okoliščinah. Morda ne dojamejo tvojih izzivov in morda ne vedo, kako naj ti pomagajo. Zato te tvoji najbližji prijatelji lahko razočarajo ali ti obrnejo hrbet. Moji prijatelji so mi. Moj življenjski izziv je kronična bolečina. Pridobil sem hudo poškodbo roke in nisem bil več sposoben delati tako kot prej. Navkljub izčrpnemu iskanju službe, sem izgubil poklic, ki sem ga imel zelo rad.

Spopadanje z osamljenostjo – obupan in sam

Ko sem se spopadal z osamljenostjo, sem se težko ognil temu, da ne bi primerjal svoje usode z usodo Joba iz Svetega Pisma, saj sem izgubil toliko stvari, ki so mi bile drage. Tako kot Job, sem imel prijatelje, ki to sploh niso bili. Na začetku so bili nekateri kot Elifaz in so ponujali nasvete s podobnimi stavki: »Okrepi svojo vero – samo zaupaj Bogu!« Jaz sem zaupal Bogu. Toda ta odgovor ni bil dovolj specifičen, da bi mi pomagal najti rešitve, ki sem jih takrat potreboval. Božja milost je zadostna, da izpolni vse naše potrebe. Toda to ne pomeni, da bosta čas ali odgovor takšna, kot ju pričakujemo. Ko v mislih obnavljam pretekle čase, lahko vidim, da je Bog delal najboljše zame v vseh dogodkih, ki so se zgodili v tej globoki temni dolini mojega življenja. Toda takrat sem se boril, da bi slišal Božji glas ali ga videl na delu, ker odgovori niso bili tisto, kar sem iskal ali pričakoval.

Kasneje so Jobovi prijatelji rekli, da se mora preiskati in ugotoviti, kje je Job grešil, da bi se zaradi tega greha lahko pokesal. Moji prijatelji so naredili enako. Jobovi prijatelji glede njegovega greha niso bili povsem sigurni, moji pa so bili. Obtožili so me ponarejanja simptomov na roki in črpanja goljufivih sredstev od delodajalca in

države. Želel sem jih vprašati, kje so dobili svoje doktorate. Želel sem jih vprašati – če so že tako razmišljali – ali bi vseh mojih šest zdravnikov lagalo in zaradi mene svoje licence postavili na kocko. Zelo sem bil prizadet, ker so me obtožili laganja in prevare, predvsem pa ker so imeli tako slabo mnenje o mojem krščanskem pričevanju. Toda vse, kar sem lahko storil v svojo obrambo, je bilo citiranje vrstice iz Pregovorov 5,21: »Kajti GOSPOD ima pred očmi človekove poti, opazuje vse njegove steze.« Svet prepogosto napačno enači zdravje in blagostanje z Božjimi blagoslovi; trpljenje in bolečino pa z Božjo obsodbo.

Obupan sem bil, ko so se ti prijatelji (ki so me poznali več kot 25 let) odločili, da ne zaupajo moji iskrenosti, poštenosti ali krščanskemu pričevanju toliko, da bi mi stali ob strani kot moji prijatelji. Globoko sem bil prizadet zaradi te zavrnitve. In ker je bila to moja socialna skupina, sem se počutil zelo osamljenega.

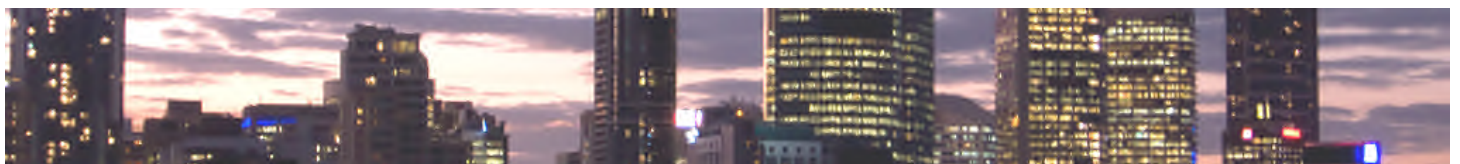
Spopadanje z osamljenostjo – tisti, ki razume

Ko sem se z osamljenostjo spopadal na zelo globokem nivoju, sem bral svoje Sveto Pismo. Tu me je Sveto Pismo spomnilo, da se je enako zgodilo Jezusu Kristusu v njegovi najtemnejši uri v Getsemanskem vrtu (Matejev evangelij 26,36-46). On je bil čisto sam. V naslednjih nekaj dneh sem vsakič, ko sem se počutil brez poguma ali sam, odprl svoje Sveto Pismo in bilo je, kot da bi besede skakale iz strani – besede, ki so bile postavljene točno tja, da me potolažijo v moji situaciji. Jezus me je srečal v moji potrebi, v točki moje bolečine.

Tolažbo sem našel v dejstvu, da je Jezus prestal vse, kar prestajamo mi in on točno ve, kako se počutimo. On nas lahko potolaži, ker je tudi on bil tam. On obljublja, da nas ne bo nikoli pustil same ali nas zapustil. On nam obljublja, da nam bo stal bližje kot brat. On obljublja, če pokličemo na pomoč, se bo odzval z besedami: »Tukaj sem!«

Prevod: Marija Hrovat Sladič

vir: <http://www.allaboutlifechallenges.org/why-me-god.htm>

Interpretacija evangelija

PROSEČI BOG

(Dr. Daniel Brkič)

Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!« (Janez 4,7)

Jezus, ki je pravi Bog od pravega Boga, ki je suveren in vsemogočen, sedi žejen pri studencu v Sihárju v Samariji in ne stori čudeža, čeprav bi ga lahko. Zelo je žejen, a raje trpi žejo. Čaka, da mu daš ti piti. Mnogo bolj nas spoštuje, kot lahko dojamemo. Dovôli, da njegova bogata ljubezen postane potrebna naše siromašne ljubezni. Nikjer drugje ni takšnega Boga. Bogu smo potrebni. To je človeški Bog, ki ima srce in posluh za človeka.

Čakamo, da bo on nam nekaj dal, on pa prosi, naj mi damo nekaj njemu. Proseči Bog! Pa tudi če kozarec hladne vode iz vodnjaka. Brez nas umira, pa ne zato, ker ne bi mogel brez nas obstajati, ampak preprosto zato, ker nas toliko ljubi, da hoče biti potreben naše siromašne in omejene ljubezni.

Jezus sedi in čaka. Ponuja se kot osvoboditelj, ki ruši vse človeške tabuje. Presega meje nacionalizma, ki so prerasle v sovraštvo med Judi in Samarijani. Presega in ruši verske tabuje, ko pravi, da je vseeno, na kateri gori častijo Boga, na Sionu v Jeruzalemu ali pa v Samariji na gori Garizim. Kajti človek si ustvarja bogove in templje po svojem okusu, saj je človekovo srce največja tovarna idolov. Končno, preseže tudi mejo, ki deli oba spola. Čaka žensko in se pogovarja z njo, s pol poganko, pa še z grešnico, kar ni bil običaj tistega časa. **Jezus presega in prekaša vse, ker ve, da mora biti človek svoboden, če hoče biti**

zares človek in da mora biti spravljen sam s sabo, s soljudmi in z Bogom, da bo lahko srečen.

Sredi vročega dneva, okrog šeste ure, torej opoldne, Jezus sedi pred Jakobovim studencem in čaka. Hoče, da se v pogovoru z njim razbremenimo pekoče vesti, občutka krivde, sovraštva, grenkobe, nevoščljivosti, ošabnosti, sprenevedanja, laži, dvoličnosti ..., a ne pridemo k studencu. On pa je zapustil slavo neba, kjer mu ni nič manjkalo, in prišel k studencu, da nas zaprosi za požirek vode.

Zanj nisi samo številka ali slepi slučaj. **On, ki je popoln, brez tebe noče biti popoln.** Želi te vprašati, kam vodijo tvoje poti in zakaj neprestano bežiš pred njim, čeprav veš, da brez njega ne moreš smiselno živeti.

A ne bi mogel Jezus sam pogasiti svoje žeje? A ne bi raje izgovoril neke čudežne besede, kot jo je pred Lazarjevim grobom? Zakaj vendar ne poteši svoje žeje, tako kot je čudežno namnožil kruh, da se je več tisoč ljudi nasitilo?

Raje čaka. Čaka, ker ga žeja po tebi. **Zanj si dragocen, karkoli že govorijo ljudje o tebi.** Gospod čaka prav na mestu mnogih tračev in obrekovanj. Tam ob studencu, kjer so grešnico obrekovali. Ampak zdaj tam sedi tisti, ki je nad vsako človeško besedo in obsodbo.

Žena iz Samarije je prepričana, da opoldne, ko je sonce najvišje, ne bo nikogar pri studencu. Zato je tudi izbrala takšno uro, da bi se kot znana grešnica izognila bolečim sovražnim pogledom,

zbadljivkam in prezirom. Vsi ostali so namreč prišli po vodo že zgodaj zjutraj, ko ni vroče. Najpristnejši odnos z Jezusom doživimo običajno takrat, ko to najmanj pričakujemo. Samarijanka se je srečala z njim nenapovedano, nepričakovano, spontano, povsem nepripravljena. Ravno v takšnih trenutkih smo najbolj iskreni, najbolj resnični, najbolj dovezetni in brez predsodkov. Takrat ne igramo in smo takšni, kakršni smo v resnici. **Zato me Jezusova presenečenja vedno veselijo, ker takrat nimam časa, da bi nase nadel masko »salonske vere«.**

Tak Bog, kakršen sedi ob studencu, me osrečuje. **Pravzaprav, Bog je radost, zato je postavil pred svojo hišo sonce** (F. Asiški). Krščanstvo je vesela religija. Je pustolovščina, kajti ti načrtuješ in želiš nekaj narediti, Bog pa te preseneti. Celotako, ko misliš, da je vse obrnil na glavo, spoznaš, da je ravnal prav. Krščanski Bog je Bog presenečenj. Zato mu je tako vznemirljivo in lepo služiti. Nikoli ni dolgočasno. Nikoli ne gre za rutino, za ustaljen običaj. Z njim je vsak trenutek drugačen. **Zato resničnemu kristjanu niti na pamet ne pade, da bi krščanstvo zamenjal za kaj drugega, kajti krščanstvo mu ni dolgočasno.**

Samarijanka je prišla zajet vodo, potem pa tega sploh ni storila. Še celo vrč je odložila in pozabila nanj ter vesela tekala naokoli in brez sramu stopila pred ljudi v mestu, govoreč, da je srečala Mesijo. Jezus tudi nas čaka. Toda ne čakajmo, da bi polepšali svojo hišo in ga šele potem povabili, kajti **on bo polepšal našo hišo. Kako ne bi mogel on, ki je lepota nebes, biti lepota tvoje hiše?**

Beremo tudi, da je Jezus Samarijanki rekel: *»Vsak, kdor pije od te vode, bo*

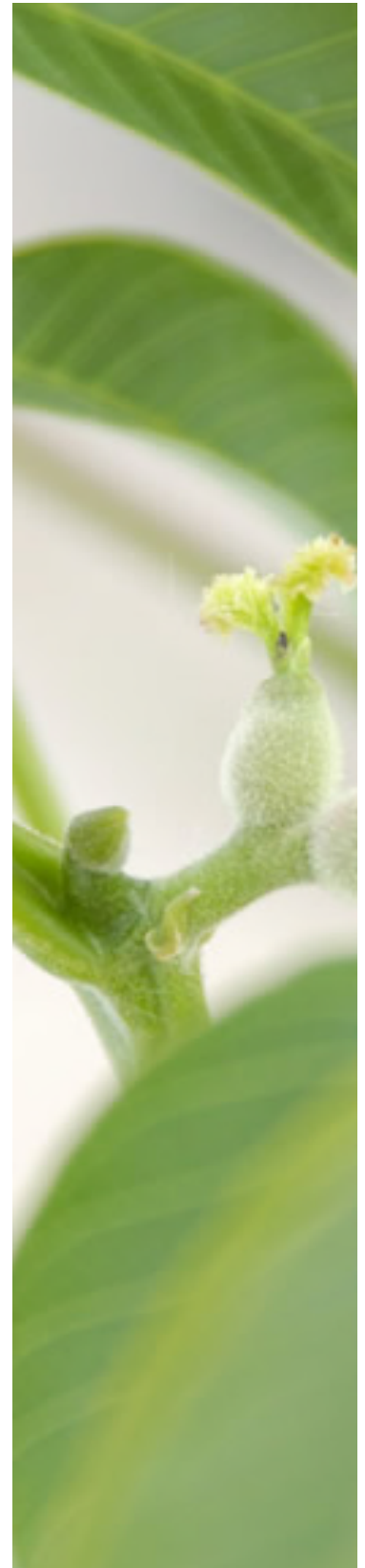
spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« (Jn 4,13-14).

Se vam ne zdi malo nenavadno, da se najdeta pri studencu, in to na samem, Jezus in neka ženska, ki je na zelo slabem glasu? Evangelist Janez je zapisal, da so se njegovi učenci, ko so to videli, čudili, da govori z žensko.

Takrat je bilo to prepovedano. Moški so se držali rabinskega nauka, ki je trdil, da je poučevanje žensk najbolj neumno početje, zato so celo pretiravali in rekli, da je bolje zažgati besedo postave – torej Toro – kot pa izgubljati čas v prazno s poučevanjem žensk. Kot grešnica in poganka pa je bila še obredno nečista. **Toda Jezus jo rehabilitira in jo celo prosi, da bi pil iz njene posode, kar pa je bilo sploh nedopustno. Zakaj? Zato, ker Jezus verjame vanjo in v njen nov začetek. Ponuja ji možnost za spremembo. Pouči jo celo o globokih duhovnih resnicah o Bogu.** Prav ona kot pol poganka je pripeljala k Jezusu več ljudi kot vsi njegovi judovski apostoli do takrat. Vse pa se je začelo s tem, ker Jezus ni obsodil ene grešne ženske, čeprav je imel veliko razlogov za to. On raje rešuje človeka, ne pa črke postave.

Samarijanka tako postane podoba vseh, ki gredo zajemat običajno vodo, ne verjamejo pa, da so oni sami žejni druge vode. Njihove duše so prazne in suhe. V življenju ne vidijo nobenega smisla, čeprav se predajajo uživaštvu, zabavam in veseljačenju.

S tem je Jezus zadel v tarčo njenega srca! Zdaj je konec njene igre, sprenevedanja in napuha človeške norosti. Postavljena je pred zid: prišla je po običajno vodo, v

resnici pa je žejna druge vode. Zdaj je razkrinkana. Slišala je to, česar si sama ni upala priznati. **Globoko v sebi je seveda vedela, da je bolje za nekaj umreti kot za nič živeti.**

Ljudje mislimo, da posedujemo vse, v resnici pa hrepenimo po drugačni vodi, po živi vodi. Jezus ne ponuja vode, ki jo moraš vsak dan znova zajemati, da v palestinski vročini pogasiš žejo, ampak vodo, ki za vedno poteši žejo.

Kakšna voda je to? Samarijanka stoji zdaj pred misterijem, pred Božjo skrivnostjo. Ugotovi, da je človek, ki sedi pred njo, drugačen. Z njim se ni za šaliti. **Ona ve, da se ji tresejo tla pod nogami in da se bo morala slej ko prej prijeti za nebo.**

Samarijanka po eni strani tujčeve besede odklanja, po drugi strani pa je radovedna. Do spoznanja Boga prihajamo postopoma in počasi. Jezus je bil najprej za Samarijanko utrujeni popotnik, potem nekdo, ki je žejen in jo prosi vode, nato nekdo, ki njej ponuja drugačno vodo, končno pa je zdaj že večji od očaka Jakoba, saj pravi: »Si mar ti večji kot naš oče Jakob ...?«

Kako vera v Boga raste? S poslušanjem. Dlje kot je poslušala Jezusa in več kot je slišala, večja je postajala tudi njena vera vanj. Za Samarijanko to še ni konec njene duhovne rasti. Kajti on ne le da je za Samarijanko večji od očaka Jakoba, on je zanjo prerok, potem Mesija, Kristus, Maziljenec, nato Odrešenik sveta in kot tak končno edini pravi Bog.

Samarijanko je srečanje z Jezusom povsem spremenilo. Spoznala je lepoto kesanja. Prazen vrč svojega življenja je napolnila s solzami in postala je nova oseba. Zgodba govori o volku, ki je slišal, da gredo ljudje k spovedi. Tudi on je šel.

Spovednik ga je vprašal: »Ali si se zares vsega spovedal?« »Da! Kesam se s celim srcem!« Medtem pa je volk slišal, kako zunaj pred cerkvijo bleje ovca. Rekel je spovedniku: »Oče, prosim vas, pohitite s spovedjo, kajti zunaj, pred cerkvijo, je nekdo, ki me čaka in ga imam zelo rad.« Takšno kesanje je prazno in brez učinka. **Pravo kesanje boli. Je kot vrtnica s trnjem, saj je vrtnica brez trnja tudi brez vonja. Samo iskreno kesanje ima v sebi vonj nebes.**

Kje je mesto grešnikom? Večina jih takoj pomisli, da v peklju. Vendar to ni res, ker nas Evangelij uči drugače. **Mesto grešnikom je pri Jezusu, s tem pa tudi v Cerkvi. Jezus je prijatelj grešnikov. Če nisi grešnik, hitro najdi nekaj, da se boš lahko uvrstil med grešnike in se postavil v njihovo vrsto.** Kajti Jezus ne gre k svetim, ampak h grešnim. Ne gre k zmagovalcem, ampak k poražencem. Ne gre k samovšečnim, ampak k skesancem. Nekdo je zapisal, da v Kristusu vse naše črne saje kristalizirajo in postajajo bel diamant. Kakšna Božja reciklaža! Bog iz gnusnih odpadkov naših grehov izdeluje nebeško zlato. Zato, človek, ne boj se svojega Boga! Bog ni nevaren. On ne uničuje, ne straši, ne grozi. Človek, ne boj se ljubezni. **Človek za Boga ni pastorek, kateremu poklanja drobtinico usmiljenja. Človek Bogu pomeni toliko, kolikor mu pomeni njegov edinorojeni Sin.** Koliko je torej za Boga vreden človek? Isto, kolikor Kristus! Svojega Sina je daroval za nas. Kristus je mera človeka.

Normanski princ je na dan zaroke vstopal v mesto s svojo zaročenko, prelepo princeso Eldom. Osem belih konj je vleklo kočijo, medtem ko so meščani Beneventa klicali: »Živela zaročenca!« Toda ko so prišli do trga, so zagledali na

vislicah obešenega zločinca. Okoli vratu mu je bila že zategnjena vrv, le da je še stal na podnožju. Ob tem prizoru je princesa skrila svoj obraz med dlani. Princ je razumel, kaj hoče. Zavpil je krvniku, naj počaka, kajti danes je prišla prvič med njih nova princesa, ki želi v znak ljubeznivosti obsojenca pomilostiti. Sodnik je rekel: »Veličastvo, zločin tega grešnika je tako velik, da ga ni mogoče oprostiti. Zakon zahteva, da umre.«

Princesa pa je vztrajala. Sodnik je zato predlagal, naj upoštevajo star običaj mesta Beneventa, da se lahko obsojenca osvobodi z vsoto 1000 zlatnikov, kar pa je takšno bogastvo, da je to skoraj nemogoče storiti. Sodnik je bil presenečen, ko je princ vzel iz svoje mošnje 800 zlatnikov. Princesa jih je imela 50. Toda zakon jih je zahteval 1000. Po vsem tem je princesa stopila iz kočije in začela med dvorjani in ljudmi prositi miloščino. Hodila je naokoli in zbrala zlatnike. Vsi so se odzvali. Vzela je vse zlatnike in jih začela pred sodnikom šteti. Bilo jih je 999. En zlatnik je manjkal. In sodnik je zahteval smrt zločinca. Rekel je, da zakona ne morejo spreminjati. Princesa je vpila naokoli: »Ali ima še kdo en zlatnik?« Nihče ga ni več imel. Zavpila je: »Samo še trenutek! Poglejte v žep nesrečnega obsojenega človeka, morda boste pri njem karkoli našli!«

Krvnik je poslušal in izvlekel iz zločinčevega žepa ravno en zlatnik. Ravno toliko, kolikor je še manjkalo. Zdaj jih je bilo 1000. In človek je bil osvobojen smrti, zahvaljujoč enemu samemu svojemu zlatniku. Princesa ga je povabila v dvor, kjer je sedel za svatbeno mizo, namesto da bi bil mrtev vržen izza mestnega obzidja.

Spoštovani bralci, primer, ki smo ga slišali, nam želi osvetliti resnico odrešenja. Božje usmiljenje do zločinov

naših grehov je neizmerno veliko. Svojega Sina je daroval za naše odrešenje. Toda to ni dovolj. Vsakdo mora poleg tega velikega deleža milosti vložiti še svoj del osebne vere. Bog želi, da se vsak svobodno odloči za ali pa proti njegovi ljubezni. Na ljubezen se ne da nikogar prisiliti, sicer ni prava ljubezen. Bog je za nas storil tisto, česar mi ne moremo, to, kar pa zmoremo mi, pa moramo storiti sami, pa čeprav je samo en zlatnik. Ta delež je odločitev tvoje lastne vere v Jezusa. Zdaj si na vrsti ti. **Vsemogočni stvarnik vesolja je hkrati proseči Bog, ki prosi svoje stvarstvo, človeka, naj se odzove njegovi prošnji.**

Evangelist Janez je zapisal: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.« (Jn 3,16-17)

Homilija

Svoboda

(mag. Gary Carlson)

mag. Gary Carlson,
evangeljski duhovnik
iz Novega mesta

Če je bila že služba smrti v črkah, vklesana v kamen, obdana s takšnim veličastvom, da Izraelci niso mogli Mojzesu pogledati v obličje zaradi veličastva na obličju, čeprav je bilo to veličastvo minljivo, kako ne bo še bolj obdana z veličastvom služba Duha? Če pa je bila veličastna že služba obsodbe, je tem bolj veličastna služba pravičnosti. In zato to, kar je bilo povečano v tem primeru, sploh ni bilo povečano – prav zaradi vsepresegajočega veličastva. Če je bilo namreč prek veličastva dano že to, kar naj bi bilo odpravljeno, je toliko bolj v veličastvu to, kar ostane. Ker imamo torej tako veliko upanje, živimo v veliki zaupnosti... (2 Kor 3,7-11)

Rad imam zgodovino in rad se s starejšimi pogovarjam o njihovih spominih na minule dni. Čeprav se rad pogovarjam o preteklosti, pa menim, da to utegne biti varljivo. S tem mislim tole: včasih si stvari iz preteklosti zapomnimo kot nekoliko boljše, kot so v resnici bile. Morda vam je to znano, morda razmišljate podobno kot jaz:

»Tisto so bili dnevi veselja – današnji dnevi pa so težki.«

»Tisti so bili dobri časi – ti časi pa so slabi.«

»Tokrat je bilo boljše – zdaj pa je slabše.«

Pomembno je, da si zapomnimo preteklost, saj ne bi radi pozabili, od kod prihajamo. Ampak če preveč časa posvetimo hrepenenju po minulih dneh, lahko zamudimo Božje blagoslove za sedanjost. Namesto, da bi se Bogu zahvaljevali za vse, kar imamo danes, razmišljamo o tem, kako je bilo nekoč. Hudič seveda ve, kako razmišljamo. Tako

lahko uporabi zavajajoče spomine preteklih dni, da v nas vzbudi nezadovoljstvo s tem, kar Bog dela danes.

Zgodba iz tretjega poglavja drugega pisma Korinčanom govori ravno o tem. Skupina lažnih učiteljev je Korintčane prepričala o slavi Mojzesovih dni. O blagoslovih starozavezne postave so govorili tako strastno, da so pravzaprav spodkopavali odrešujoče delo Jezusa Kristusa. Pavel jim je v odgovor osvetlil naslednje dejstvo: **Svoboda, ki nam jo daje Jezus, je neprimerljivo boljša od vsega, česar je bilo Božje ljudstvo deležno v preteklosti.** Če so lažni učitelji dejali, da je Mojzesova postava veličastna, je Pavel rekel: »Evangelij Jezusa Kristusa je še veličastnejši!« Pri tem niti ne gre za vprašanje dobrega proti slabemu, ampak za vprašanje dobrega proti boljšemu. Ko Pavel primerja Mojzesovo postavo z Jezusovim evangelijem, je prva razlika, ki jo izpostavi, ta, da evangelij namesto v smrt, vodi v življenje.

Če je bila že služba smrti v črkah, vklesana v kamen, obdana s takšnim veličastvom, da Izraelci niso mogli Mojzesu pogledati v obličje zaradi veličastva na obličju, čeprav je bilo to veličastvo minljivo, kako ne bo še bolj obdana z veličastvom služba Duha? (2 Kor 3,7-8)

S tem, ko določa merila, postava pokaže razliko med tem, kaj je prav in kaj ne, ne more pa nam dati duhovne moči, da bi počeli to, kar je prav. V resnici ima sama po sebi, brez Svetega Duha, ravno nasproten učinek – postava v nas vzbuja željo po neposlušnosti. Predstavljajte si, na primer, da hodite po ulici in zagledate vrata z napisom: **»Če si še tako želiš – nikaner ne odpiraj teh vrat!«** Kaj je prvo,

na kar pomislite, ko ugledate tak napis? **Jasno, pogledati morate, kaj je za vrati!** Zakaj? Ker vam napis to prepoveduje. Če napisa ne bi bilo, verjetno ne bi niti pomislili na to.

Ali to pomeni, da je postava slaba? Sploh ne. Pavel v pismu Rimljanom pravi, da je postava svéta, pravična in dobra (Rim 7,12). Ali ima moč? Ne, nima. To Pavel pravi v naslednjem poglavju pisma Rimljanom. Pavel uči vernike, **da je postava dobra, ker nam pove, kaj moramo in česa ne smemo. Je pa tudi šibka – ne more nam dati duhovne moči, da bi jo izpolnjevali.** Ko nadaljuje s primerjavo Mojzesove postave z Jezusovim evangelijem, prepozna še eno resnico: Evangelij namesto obsodbe poudarja odpuščanje.

Če pa je bila veličastna že služba obsodbe, je tem bolj veličastna služba pravičnosti. (2 Kor 3,9)

V tej vrstici Pavel razloži resnico na neobičajen način. Pravi, da je služba, ki človeka obsoja, veličastna. Ko sem razmišljal o tej izjavi, sem se spraševal: **»Kako je lahko služba obsodbe veličastna?«** Lahko, da se motim, ampak mislim, da je imel Pavel v mislih naslednje: Postava je dana od Boga. Ko jo kršim, s tem potrjujem mojo grešnost in Božjo pravičnost. To pa potrjuje dejstvo, da sem prešibek, da bi bil poslušen Bogu iz svoje moči.

Bog je svet, jaz nisem. Tako postava potrjuje Božjo veličastnost, ko nam kaže njegovo popolno pravičnost. To pa je tudi vse, kar postava zmora. Ne more nam pomagati premagati krivde in obsodbe. In v tem je evangelij večji od postave. **Jezus Kristus je s svojo smrtjo in z vstajanjem za nas naredil to, česar postava ne more. Premagal je greh.**

Če se trudim izpolnjevati nek seznam pravil, da bi dokazal duhovno predanost, potem mi bo, tako pravi Sveto pismo, spodletelo. Ker jaz sam nimam moči, da bi se držal postave. Ko pa Jezus vstopi v moje življenje, postanem nova oseba, saj od njega prejmem novo naravo. Nikoli več se nočem vrniti nazaj k staremu človeku, ki je verjel, da pravičnost pomeni pravila. Ker vem, da se ne bo obneslo. Vem, da me ne bo osrečilo. Vem, da bom duhovno nepotešen. Ker zdaj vem, da je moja zmaga v Jezusu Kristusu in v tem, kar je on naredil zame na Golgoti.

Ko še naprej primerja Mojzesovo postavo z Jezusovim evangelijem, Pavel pravi, da je tretja prednost evangelija v tem, da naredi Božje blagoslove trajne.

In zató to, kar je bilo poveljčano v tem primeru, sploh ni bilo poveljčano – prav zaradi vsepresegajočega veličastva. Če je bilo namreč prek veličastva dano že to, kar naj bi bilo odpravljeno, je toliko bolj v veličastvu to, kar ostane. (2 Kor 3,10-11)

Z nekaterimi mladinci smo se zabavali ob svetovnem prvenstvu v nogometu, pa so me malo podražili, češ zakaj so ZDA tako hitro zapustile prvenstvo. Ko sem videl, koliko navdušenja je v ljudeh vzbudilo svetovno prvenstvo, sem začel razmišljati o tem, kako svet razume idejo slave, veličastva. Svet ima svojo definicijo »slave«, ampak »slava« sveta mine zlahka in hitro. Januarja 1972 se je ekipa Dallas Cowboys na Svetovnem prvenstvu uvrstila v finale. Njihovi navijači so bili nadvse navdušeni. Član ekipe je bil tudi Duane Thomas, ki je bil znan po svojih nepričakovanih izjavah. Ko je tistega leta dajal intervjuje pred finalom, ga je nek novinar vprašal, kako se počuti ob misli, da bo igral na ključni tekmi. Pa mu je odvrnil: »Če je

ta tekma zaključna, zakaj jo bodo potem spet igrali naslednje leto?»

Ta svet nima ponuditi nič drugega, kot le minljivo slavo. V Jezusu Kristusu pa imamo pristno slavo, ki bo trajala večno. Rad bi, da razmislite, kaj to pomeni. Pomeni, da je verujoče Bog odkupil, vam odpustil in vas sprejel. To je nekaj osrednjih nauk, ki jih najdemo v Novi zavezi. Bog vas tako ljubi, da je na zemljo poslal svojega sina, da je umrl za vas. Ne potrebujete več nobene žrtve za greh, ker kri Jezusa Kristusa pokrije vaš greh za vedno. Zato Pavel kristjane, ki bi se radi vrnili nazaj v življenje pod postavo, trdo graja: »Zakaj bi to hoteli? Bili ste mrtvi, zdaj živite. Bili ste obsojeni, pa vam je odpuščeno. Sužnji ste bili, zdaj pa ste povsem svobodni.« Zakaj bi se sploh kdo želel odreči odrešenju po milosti, da bi živel pod postavo? Pavel to čudovito resnico poveže s svojo službo duhovnega vodje.

Ker imamo torej tako veliko upanje, živimo v veliki zaupnosti... (2 Kor 3,12)

Tu opazimo besedno zvezo »velika zaupnost«. Pavel odgovarja lažnim učiteljem, ki so pozivali k vrnitvi k pravilom judovske postave. Rekel jim je: »Kot duhovni vodja Cerkev Jezusa Kristusa vam ne bom dopustil, da bi širili ta krivi nauk, ki vodi v duhovno suženjstvo, medtem ko evangelij Božjemu ljudstvu prinaša svobodo. In ker je razumevanje tega za Cerkev bistvenega pomena, ta lažen nauk zavračam. In to počnem v veliki zaupnosti.«

Predstavljam si, da morda razmišljate: »To je edino sporočilo, ki ga pastorja Daniel in Gary pridigata – proti legalizmu. Pravita, da si svoje pravičnosti ne moremo prislužiti – vsega smo deležni po milosti. Ampak zakaj ponavljata eno in isto vedno znova in znova?«

Veste, zakaj toliko pridigava o tem? Ker vas imava rada in želiva, da slišite resnico. Zato oznanjava svobodo, ki jo imate v Jezusu Kristusu. Nočeva, da bi bili sužnji, vpreženi v jarem pravil, ki jih določajo drugi. Ni važno, če vas nek legalist kritizira, ker po njegovi definiciji niste popolni. **Bog že ve, da niste popolni, pa vas ljubi in sprejema takšne kot ste.** Z vašim grehom seveda ni zadovoljen, zato nenehno deluje v vašem življenju, da bi to spremenil.

Greh pa ni nekaj, kar bi premagali, če bi se bolj potrudili. Premagovanje greha v vas izvršuje Sveti Duh. In to na njegov način ob njegovem času. Tako vas spodbujam: Ne dovolite, da bi vas nek legalist obsojal, zato ker niste popolni. Bog ve, da niste popolni in da včasih grešite, pa vas kljub temu ljubi in deluje v vašem življenju. Bog želi, da ste svobodni, da ga obožujete iz srca – brez krivde. Upam, da ste prisluhnili temu sporočilu.

Če res začenjate razumeti, da ste pravični – ne zaradi sebe, ampak zaradi tega, kar je Jezus naredil za vas in v vas –, potem ne boste nikoli več enaki. V prisotnosti Gospoda, ki vas ljubi takšne, kot ste, boste našli notranji mir.

Prevod: Vesna Pavlovič

Pripoved za otroke

Mož, ki je sadil drevesa

(Mira Grahek)

Počitnice so se iztekle. Si jih lepo preživel? Si v prostih dneh kdaj obiskal bližnji gozd? Morda si splezal na drevo in iz ptičje perspektive opazoval okolico ali pa le posedal pod njim v prijetni senci in prisluškoval zvokom okoli sebe. Meni se je zgodila nesreča in nekaj časa nisem mogla nikamor, niti v gozd ne. Sprva sem bila žalostna, potem pa sem si dejala, kot ima navado reči moja teta, da vsaka slaba stvar prinese eno dobro, in čas izkoristila za branje. V roke mi je prišlo precej knjig in ena od njih me je še posebej navdušila. Njeno zgodbo želim podeliti s teboj.

»Pred mnogimi leti se je mlad fant peš odpravil v hribe visoko v Alpe, kamor popotniki navadno niso hodili. To so bile stare gore, ki se raztezajo v Provanso. Ta pokrajina je bila takrat gola in pusta, v njej ni raslo drugega kot divja sivka. Po tridnevni hoji se je znašel na planoti, ki je bila nepopisno puščobna. Šotor si je postavil ob robu zapuščene vasi. Že prejšnji dan mu je zmanjkalo vode, zato je med razpadajočimi, od vetra in dežja razjedenimi hišami iskal izvir. Res je prišel do vodnjaka, a bil je suh. Čeprav je bil sončen poletni dan, je čez golo planoto pihal oster, neznosen veter, da se je moral s šotorom umakniti.

Tudi po petih urah hoje ni našel vode in začel je izgubljati upanje, da jo sploh bo našel. Potem pa je v daljavi zagledal nekaj, kar je bilo podobno štoru drevesa in odpravil se je v tisto smer. Bil je pastir s čredo ovac in psom. Pastir je popotniku ponudil vodo iz svoje čutare in ga odpeljal v kotanjo, kjer je stala njegova kočica. Tudi ta je bila nekoč podrtija, a mož jo je popravil, da je stala trdna in neprepustna pred vetrom, ki se je zaganjal vanjo.

Razdelila sta si večerjo in mož je fantu ponudil prenočišče, kajti do najbližje vasi je bilo še dva dni hoje. Vasi v tistih krajih so bile redke in med seboj zelo oddaljene. V njih so prebivali oglarji z družinami, ki so živele zelo siromašno. Ljudje v tej pokrajini, čez

katero je stalno pihal oster veter, so se ves čas pehali za preživetje. Od večne želje, da bi ušli svoji bedi, so bili divji in sovražni drug do drugega. Imeli niso nobenega upanja.

Po večerji je pastir prinesel vrečko in iz nje na mizo stresel kupček želodov. Začel jih je skrbno pregledovati in odbirati dobre od slabih. Nato je dobre razporedil v kupčke po deset. Spet je vsakega zelo pozorno pregledal in izločil manjše in tiste, ki so bili razpokani. Ko je naštel sto najlepših želodov, je končal in odšla sta spat.

Naslednje jutro je popotnik prosil moža, če lahko ostane pri njem še en dan. Bil je radoveden, kaj bo storil z vsemi tistimi želodi. Preden sta odšla z ovčami na pašo, je pastir vrečko, napolnjeno z želodi, namočil v vedro vode.

Namesto palice je nosil v roki železen drog, dolg približno meter in pol. Ovce je spustil na pašo na dno globeli in ob čredi pustil psa čuvaja, on pa se je podal na bližnji hrib. Fant je šel za njim.

Ko sta prispela na vrh, je pastir zapičil železni drog v zemljo, da je naredil jamico. Vanjo je položil želod, potem je jamico zasul. Sadil je hraste. Fant ga je vprašal, če je to njegova zemlja. Mož je odgovoril, da ni njegova in da ne ve, čigava je. Ni ga zanimalo, kdo je lastnik. Z neizmerno natančnostjo je posadil svojih sto želodov.

Po kosilu se je spet lotil prebiranja želodov. Fantu je povedal, da že tri leta sadi drevesa v tej žalostni pokrajini. Posadil jih je že sto tisoč. Od sto tisoč jih je poglodalci ali kakšna druga nesreča. Tako bo ostalo deset tisoč mladih hrastov na tem pasu zemlje, kjer prej ni bilo ničesar.

Mož je nekoč imel kmetijo v ravnini, kjer je živel z ženo in sinom. A oba je izgubil. Umaknil se je v to samoto, kjer je v miru živel s svojimi ovčami in psom. Menil je, da dežela umira, ker nima dreves, in ker ni imel nič kaj bolj pametnega početi, je sklenil, da bo to stanje popravil.

Fant je bil navdušen in si je skušal predstavljati, kako prekrasno bo videti teh deset tisoč hrastov čez trideset let. Mož pa je odgovoril, da bo v naslednjih tridesetih letih, če mu bo Bog dal še živeti, posadil še

toliko drugih dreves, da bo teh deset tisoč hrastov kot kaplja v morju. Razmišljal je, da bi poleg hrastov sadil tudi bukve in breze.

Drugega dne sta se poslovila.

Naslednje leto je izbruhnila 1. svetovna vojna in fant je bil pet let v vojski. Takrat ni imel časa razmišljati o drevesih in kmalu je na vse skupaj pozabil.

Po odpustu iz vojske si je želel le eno – da bi se nadihal čistega zraka. Zato se je znova odpravil proti goli pokrajini. Ni se spremenila. A v daljavi za zapuščeno vasjo je opazil nekakšno sivo meglico, ki je kakor preproga prekrivala vrhove. Na pastirja, ki je sadil drevesa, in in njegovih deset tisoč hrastov se je spomnil že prejšnji večer. Ni pa vedel, če je sploh še živ. Bil je, a spremenil je svoj poklic. Imel je le še štiri ovce in več kot sto panjev čebel. Ovce je opustil, ker so ogrožale njegova mlada drevesa. Vojna ga ni zmotila in nemoteno je sadil naprej.

Hrasti iz leta 1910 so bili zdaj stari deset let in so bili višji od njiju obeh. Pogled nanje je bil čudovit. Gozd se je raztezal v treh pasovih in je meril po dolgem enajst, počez pa v najširšem delu tri kilometre. In vse te hraste je mož posadil čisto sam, brez kakršnihkoli tehničnih pripomočkov.

Posadil je tudi bukve, ki so jima bile visoke že do ramen in so se razprostirale, do koder je segel pogled. V globeli, za katere je predvideval, da se v njihovih plasteh tik pod površino zadržuje vlaga, pa je zasadil breze. Bile so kot majhni otroci, nežne, vendar čvrste in samozavestne.

Pokrajina se je zaradi dela tega moža začela spreminjati. Na poti navzdol skozi vas je popotnik opazil, da je v studencih, ki so bili prej suhi, polno vode. To je bila najbolj čudovita sprememba. Tudi veter je raznašal semena. Skupaj z vodo so se prikazale vrbe, trate, rože in smisel življenja. Toda te spremembe so nastale tako postopoma, da so se ljudje privadili nanje in se sploh niso čudili. Lovci, ki so v te samotne predele prihajali na lov, so nenadno rast malih dreves seveda opazili, a so jo pripisali muhavosti narave. Zato je mož lahko nemoteno delal naprej. Če bi ga odkrili, ga ne bi pustili pri miru. A kdo bi lahko pomislil nanj? Kdo bi si lahko zamislil tako neverjetno vztrajnost?

Neumorno je sadil svoja drevesa na nove in nove kilometre pustega ozemlja. Mirno, redno delo, svež gorski zrak, preprosto življenje, predvsem pa vedrost njegove duše, so mu dajali plemenito dostojanstvo in notranji žar. Bil je pravi Božji atlet.

Njegovo delo je bilo resno ogroženo le med 2. svetovno vojno. Ker so za pogon avtomobilov uporabljali lesni plin, lesa ni bilo nikoli dovolj. Začeli so sekati hraste, ki jih je mož posadil leta 1910, vendar je bil ta predel tako daleč od vseh cestnih povezav, da se je vsa akcija izkazala za nedonosno. Sečnjo so opustili. Pastir o vsem tem ni vedel nič. Mirno je nadaljeval s svojim delom trideset kilometrov stran, ne da bi ga vznemirjala 2. svetovna vojna, kakor ga ni tudi prva.

Popotnik je pastirja obiskal zadnjič junija 1945, ko je bil ta star sedeminosemdeset let. Zdaj je v pusto pokrajino vozil avtobus. A pokrajina ni bila več pusta. Vse se je spremenilo. Še celo zrak. Namesto nekdanjih ostrih, suhih vetrov je pihala mehka sapa, polna različnih vonjav. S pobočij pa je prihajalo šelestenje vetra v gozdovih. Še lepše pa je bilo slišati žuborenje vode v nekdanjih praznih izvirih, ki so zdaj oživel zaradi deževnice, ki se je zadržala v gozdovih. Namesto razvalin so stale lepo obnovljene kmečke hiše. Do vsake so skrbno napeljali izvirno vodo in uredili vrtove in njive. Upanje se je vrnilo.

Polagoma so obnovili vasi. Priselili so se novi ljudje iz doline, kjer je bila zemlja draga, in prinesli sem mladost, moč in radoživost. Če bi prišteli še stare prebivalce, ki jih – odkar so zadovoljno živeli skupaj s priseljenci – ni bilo več mogoče prepoznati, se je moralo staremu pastirju za svojo srečo zahvaliti več kot deset tisoč ljudi.

Tako je en sam človek, eno samo telo in en sam duh, spremenil puščavo v raj. En sam star in neuk kmet je s svojo vztrajnostjo in velikodušnostjo, opravil delo, dostojno Stvarniku.«

Ti je zgodba o sejalcu dreves vseh?

Napisal jo je francoski pisatelj Jean Giono (izg. Žon Žonó) in če bi jo rad prebral v izvorni obliki, si jo lahko sposodiš v knjižnici.

Naslednjič pa zate poiščem novo zgodbo.

»Triba iti nazaj, Mojzes. Gori na obali se dogaja tekmovanje za miss mokre majice!«

»Počakajte! Počakajte! Poslušajte me! ... Ni nam treba, da smo ovce!«

»O, Gospod, častimo vodo, po kateri hodiš.«

»Ti temu praviš obrekovanje – jaz temu pravim ubogati Biblijo, ki nam zapoveduje, da govorimo o tem, kar smo videli in slišali!«

Celotna cerkev z zaskrbljenostjo spremlja in v nervoznem pričakovanju bdi na dogodkom, kadar se obiskovalci usedejo na mesto, na katerem Korenčkovi sedijo že 42 let.

*Pričakovati, da bo svet ravnal z vami pošteno, zato,
ker ste dober dovek, je podobno pričakovanju,
da vas bik ne bo napadel, ker ste vegetarijanec.*

[Dennis Wholey]

Vse, kar je dovoljeno, ni tudi pošteno.

[Latinska]

*Najvidnejše znamenje in očiten dokaz resnične modrosti je
nenehno in sproščeno veselje do življenja.*

[Michael de Montaigne]

Poštenje v majhnih stvareh ni majhna stvar.

[Angleški pregovor]

*Modrosti verjamem le, če prihaja iz srca, dobroti pa, če
prihaja iz pameti.*

[Arthur Schnitzler]

Modri nosi vse svoje s seboj.

[Latinski]

Vode počitka

REVILJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Leto 26, številka 8-9/2010

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanovič, Tjaša Golobič

Glavni urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Lektorica: Tabita Jovanovič

Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Kontakt: 07/334-13-41, 040/469-749
Elektronski naslov: vode.pocitka.urednik@gmail.com

Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Tisk:

ŠPES & CO.

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi.
Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za
tisk so brezplačni.

Prostovoljni prispevki za stroške izdelave, tiskanja, distri-
bucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi
na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359,
prejemnik *Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica
27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki
na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto.

Spletna stran Evangeljske cerkve
"Dobrega pastirja" Novo mesto

<http://www.evangeljska-cerkve-nm.si/>

»Ne boj se! ... Kajti v tem mestu imam veliko svojih ljudi.«

Lukov evangelij 24,49

